

Giới thiệu Diêm Vương Phu Nhân Là Ta

Thể loại: ngôn tình, nữ chính xuyên sách...

Nữ chính là một cô gái rất mê đọc truyện thể loại ngôn tình.

Cũng vì thế luôn mơ mộng và cứ nghĩ cuộc sống mình vốn như bao câu truyện ngọt ngào khác, chờ một ngày sẽ có một nam thần bước tới cuộc đời mình.

Đề rồi một ngày không nắng, cũng không mưa.

Nàng đang tắm rửa, thì bỗng mọi thứ như biến mất, người nàng như chìm đắm trong một làn sáng rực rỡ.

Xuyên không sao?

Vậy là câu truyện cổ tích của cô, liệu có thành hiện thực

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên đúng lúc người ta đang ân ái ?

- Ba... con muốn mua mấy quyển tiểu thuyết, ba mua cho con nha- âm thanh nũng nịu vang lên trong căn phòng nhỏ bé.
 - Ta bảo con, đừng suốt ngày đọc truyện nữa, có ngày mắt lờn ra mà rớt ra ngoài cho xem - ông ần đầu cô rồi lại ngồi đọc báo.
 - Ba.. ba mua đi mà... nha, Không có con chết mất đấy a~~ bĩu môi mà cầm lấy tay ba mà lắc qua, lắc lại.
 - Không là không, học không lo học đi -
 - Ba keo kiệt - Cô xì mặt ra , cô học rất chăm chỉ nha, chỉ là đọc tiểu thuyết nhiều hơn thôi, rất oan ức, miệng chu lên giống như có thể treo được cả mười cân thịt lợn vậy.
- Đưa tay điểm nhẹ lên cái miệng đang chu cao của cô, ông khẽ nở nụ cười:
- Thua con mà, lên tắm lát ba dẫn đi mua -
 - thật á... con yêu ba nhất... đúng rồi con đi tắm đây.. Tiểu thuyết ơi chờ chị- cô hét lên chạy lên nhà. Để lại người cha lắc đầu, Nhìn con gái nhỏ.
 - Chắc, không biết bao giờ con mới lớn được nữa , Minh à, em phải đợi thêm nữa rồi-
- Có lẽ, người ta nói quả không sao, con gái kiếp này là tình nhân kiếp trước của cha, nên chẳng người cha nào thấy con nũng nịu lại không mềm lòng cả...
- [..]

Đi vào buồng tắm, hơi nước tràn ngập hòa quyện thêm chút hương thơm nhẹ, ngâm mình trong nước ấm, cô thoải mái, từ từ ngủ thiếp đi.

* hát xì *

Ngủ một hồi mà cơ thể nhiễm lạnh, khiến nước mắt, nước mũi tèm lem. (dơ quá a ~)

- mấy giờ rồi nhi - cô vội lấy khăn giấy lau nước mũi. thấy đã hơn một tiếng đồng hồ . Chắc bố đợi đến mốc luôn rồi.

Thiên Vân thở phào nhẹ nhõm, từ trong phòng tắm đi ra, đến sát vách tường, cầm quần áo lên.

-Á! Động đất- Lúc này bức tường bên trong phòng cũng lắc lư, sàn nhà lên xuống bất định, Thiên Vân sợ hãi mà hét ầm lên.

Trời ơi cô chưa muốn chết

[..]

Lúc này, ở nơi nào đó vang lên tiếng cười nói, đèn đuốc sáng trưng. Tiêu Nhiên mới lên làm Diêm Vương , và hôm nay chính là ngày tuyển giai nhân ma.

Những mỹ nhân bị chọn trúng đều bị quý bắt từ hạ giới về. Buổi tối, các nàng trang điểm chát cả hộp phấn, khiến cho mình trở nên xinh đẹp. Vì không mấy nàng sẽ bị đày xuống làm giai nhân của quý đó.

Mở đôi mắt trong suốt ra cảm thấy mọi chuyện đều không sao, chính là hù dọa một phen, nàng cũng không muốn chết sớm nha.

Vừa định mở mắt ra nhìn, kết quả lại bị một tiếng thét chói tai thiếu chút nữa làm cho cô rách cả màng nhĩ. Cô vội vàng bịt tai lại.

-A.....-- Diêm Vương đang cùng mỹ nữ mới chọn đang ở trên chiếc giường, chợi nghe

"Rầm" Bên trong phòng xuất hiện một mỹ nhân.

Cô có một làn da trắng nõn, gương mặt phớt hồng, đôi môi đầy đặn, đỏ mọng, hàng lông mày hoàn chỉnh, một mái tóc vàng nhạt khiến cho cả người càng thêm quyến rũ.

Trên giường, mỹ nữ vẫn cho là quý vô mà thét chói tai không ngừng.

-Có chuyện gì vậy? Dù chuyện gì cũng phải để cho mình mặc quần áo xong đã chứ, thật là mất hết mặt mũi.- Nghe thấy cô liền mở mắt to nhìn một chút, không khỏi tức giận.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, tất cả khiến cho cô sững sờ tại chỗ.

Chẳng nhẽ xuyên không trong truyền thuyết sao? Chẳng nhẽ cô như mấy nữ chính ngôn tình có một truyện tình tuyệt đẹp sao? Như chìm đắm trong mộng tưởng.

Nhưng rất nhanh cô đã phục hồi lại tinh thần.

Nhìn trên giường có hai người ăn mặc không chỉnh tề.

- Kyaaaa --- Đến lượt cô hết, nhưng cũng nhớ mình không mặc gì mà kéo chiếc chăn của hai người kia che thân mình.

Trời ạ xuyên không cô thích nhưng có cần cầu huyết thể này không? Nam thân của cô chưa xuất hiện mà, bị nhìn rồi nhớ như mấy chị nữ chính bị PHÁT thì sao?

(chị có đề ý anh đang ngồi trên giường không dạ

Vân: chị không

tg: bó tay chị đó >>)

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Làm phu nhân ta

-Tôi...tôi xin lỗi, tôi đang tắm thế nào bị ra đây rồi...sẽ...hức...sẽ không phiền chuyện của anh đâu..hức.-

Anh híp đôi mắt nhìn cô thật kỹ, Không hiểu sao lúc này, trong đầu anh lúc này tóe lên một vài suy nghĩ đen tối với cô.

Bỗng từ đâu có một con gió lạnh thổi đến, làn khói trắng từ từ tỏa ra, trong làn khói. Một người đàn ông trông khá trẻ tuổi, khoảng hai mươi mấy tuổi xuất hiện với dáng vẻ cợt nhả không sợ trời, mà cũng chẳng sợ đất.

- chào Diêm Vương đệ đệ của ta nay đêm đệ động phòng đúng không thất lễ, thất lễ, đã làm phiền đệ về sơ xuất này, mong đệ thứ tội -

Trời ơi người đẹp đúng là làm cái gì cũng đẹp mà. nam từ tóc đen một thân trường bào màu tím nhạt tiêu sái đi tới.

Đường nét gương mặt sắc sảo như điêu khắc, đôi ngươi đỏ thắm mang theo sắc thái hủy diệt, làm cho người ta mê hoặc.

Lãnh khốc cùng tà mị, vốn là có lẽ không thể dung chung một chỗ, vậy mà khuôn mặt kia dường như lại nhuần nhuyễn thể hiện chúng. Nam nhân quả thực yêu nghiệt, tuấn lãng làm người ta phải thờ dài oán trách.

Yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt mà.!!! Nếu cô không làm thì là nghệ sĩ hàn sêng lạc vô đây nha.

Như mê mẩn đánh giá mà không biết cô mê đắm mà nuốt nước bọt đánh ực một cái. bộ dạng cô bây giờ so với muốn ăn tươi nuốt sống người ta không khác là bao,

- Trai đẹp a~ - Cô dường như ngay lập tức nhảy bổ đến trai đẹp vừa xuất hiện.

-Tôi Biết tôi đẹp rồi.Đừng nhìn tôi tới nổi nước miếng cũng chảy chứ mà hửm-Trai đẹp vừa bước vào nhìn cô cười cười.

Cô theo quán tính mà đưa tay lên sờ miệng mình. Đệch, thật là có nước miếng a~~.. thật mất mặt.

Cảnh tượng háo sắc ấy, đương nhiên lọt vào tầm mắt người ngồi trên giường mà không biết y từ khoảng khắc nào mà khuôn mặt đầy hắc huyết. (người ta nghĩ thấy hủi giấm)

-cút- âm thanh lạnh lẽo vang lên. Tựa như đang rất tức giận. Trên giường, vị mỹ nhân nhìn người phía dưới mà cười đắc ý.

- thất lễ, thất lễ, nào tiểu cô nương đi thôi - vừa nói y vừa kéo kéo cô còn đang chìm trong sắc đẹp, cũng ú ớ bước theo.

- khoan đã - chưa bước khỏi cửa. Thi âm thanh lãnh khốc vang lên khiến căn phòng xuống. Khiến tiểu háo sắc nào đó đang chìm đắm trong sắc đẹp, ngược mắt ra nhìn. Ô anh đẹp trai sao lại cời trần trên giường thế kia.

Một giọng nói trầm trầm vang lên xóa đi bầu không khí im lặng dị thường:

- cô ta đến đây là người của ta, không có sự cho phép, cấm người đưa cô ta đi. Còn cô cút- Nói xong nhìn sang cô gái quần áo còn chưa chỉnh tề bên cạnh. Khiến cô ta sợ hãi mà nước mắt rùng rùng biến mất. Và anh đẹp trai đẹp hiền hòa của cô, Để lại nụ cười quỷ dị rồi cũng theo làn khói trắng mà bỏ rơi cô.

Người này thực đáng sợ mà!! Cô không muốn ở lại. Người ta bảo ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, cô phải chuồn. Nhưng có lẽ còn chưa kịp thì đã bị một thần khí nào đó kéo lại bên trai đẹp.

Cô sợ hãi, ậm ừ một hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng:

- Ngài là diêm vương?

- Không lẽ ta là ăn cướp...-Hắn đáp như một lẽ đương nhiên.

- Tôi... tôi không hề có ý đó, chỉ là thấy ngài có chút không giống... -nghĩ rồi lại lắc đầu lia lịa, miệng áp ứng.

- Có cần ta cời đồ cho cô so sánh không?-

Khiến trai đẹp lúc nãy trốn trên nóc nhà ngồi người lẩn lộn mà ngã *dầm* xuống đất. Trái lại cô không biết nói gì, trai đẹp mà khó thương lượng quá.

- Tôi...tôi...- rưng rưng nước mắt. Làm sao không khóc cho được, hắn này giờ ôm cô chặt quá à, mau sắc nữ cô nổi lên mà lại bị cái lạnh lẽo làm cho run sợ

- thôi bỏ đi, Làm phu nhân ta...

- hà -

-nghe không rõ hà. Hay điếc -

- chắc điếc thật..... à không phải nghe rõ ràng mà....- thấy cô cứ lăm bắm rồi lại lắc đầu, như con ngốc chưa tiếp thu được khiến y bật cười.

- ha ha không ý kiến tức là đồng ý, vậy từ mai dọn đến đây- một nụ cười tỏa nắng dường như không thể thấy ở một diêm vương, có lẽ đáng vẻ bối rối của cô đã vô tình chính nhằm vào "dây thần kinh cười" đã rất lâu không hoạt động của hắn.

Cô bị nụ cười đó làm cho bất động, nhất thời im lặng.

Mà nghe thấy tiếng tim mình rung rinh, lay động.

Phải chăng nó là mở đầu của một câu truyện ngọt ngào, như tiểu thuyết?? một mối tình hài hước nhưng không kém phần lãng mạn. Hay là một mối tình bị ngăn cấm. Là cái kết hạnh phúc hay bi thương chờ xem nha

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hắc vô thường đáng yêu

- Hắc vô thường, chuẩn bị đồ cho cô gái vừa mới đến- Hắc lạnh nhạt nói, khác hoàn toàn với bộ dạng cười tươi như ban nãy. Đúng thật là mấy soái ca chỉ âm áp với mấy chị nữ 9 nhò. Bất công!!!!

- Vàng -Người cao lớn có làn da ngăm ngăm đen, mặc một chiếc áo sơ mi trắng không cài cúc để lộ ra cơ bụng 6 múi rắn chắc, tay cầm một sợi dây xích.

CÔ còn đang ngơ ngác trước câu nói của Diêm Vương ca ca. Mà khuôn mặt đỏ bừng tựa phủ một đám mây hồng.

Thì thấy bóng dáng anh vừa đi, bỗng cô nghe thấy tiếng bước chân anh ta bước xuống rồi nói với cô:

- cô bị sao vậy? Bị sắc đẹp của tôi mê hoặc rồi sao!

- Tôi...-Cô chỉ biết ắp ứng. Nhưng tiếc cô còn chưa kịp nói xong thì bị chen vào:

- Tên kia, anh mau làm việc cẩn thận đi! Định động vào phu nhân hả -Cô giật mình ngẩng lên, là một cậu thanh niên đáng người nhỏ nhắn, có làn da trắng, khuôn mặt bắt mắt béo eo tên còn lại. Tiểu thụ trong truyền thuyết a~

Vị Hắc Vô Thường kia nghe thấy thế thì chạy đến ôm người kia vào lòng cưng chiều nói:

- Em là đang ghen sao??-

Cô nhìn mà đơ cả người, đây là cảnh tượng gì đây.

Đây là Hắc Vô Thường trong truyền thuyết, là hai nhân vật được người đời kính trọng, sợ hãi đây à. Đúng là giờ đam mỹ lên ngôi, địa phủ cũng phải bắt kịp xu thế mà.

Thế là tiểu thụ đỏ mặt đầy Tiểu công ra rồi nói nhỏ:

- Em không có ghen, mau mau dẫn Phu nhân đi-

Hắc Vô Thường thì cười lớn nói:

- Biết rồi - Hắc cười cười mà xoa đầu tiểu mỹ thụ, rồi cúi thấp người chỉ tới một căn phòng nguy nga.

- Mau đi theo ta!

Cô bước theo hai người họ đi về cánh cổng đang mở rộng, khí lạnh thổi ra từ đó khiến cô run rẩy. Cô nhìn mà sờn cả gai ốc, bước nhanh theo Hắc Vô Thường. Họ đưa cô đến một nơi có hình dạng như một ngôi nhà cổ xưa to lớn, Tiểu mỹ thụ quay xuống nói với cô:

- Đây là điện Diêm Vương từ nay cô ở đây, có đồ gì thì cô bảo tôi chuẩn bị-Cô còn đang mải để ý xung quanh thì nghe tiểu mỹ thụ nói thì giật mình:

- Đồ á, nhiều lắm tivi, máy tính, máy tính, loa,giữ nữa gì à.... máy chơi game.... Máy đồ makeup của tôi nữa..... máy làm tóc..... gì nữa nhĩ... Đúng rồi quan trọng nhất Đồng tiểu thuyết H nặng đáng yêu của tôi... tạm thế đi cần gì ta nói tiếp -Sau một chàng dài liên thanh, thì cô ngang nhiên bước vào căn nhà, chạy lên giường mà đi đánh cờ với chu công-

Đề lai hai tên nào đó đơ vì não chưa load được hết đã thấy người nào đó đi mất.

- Anh à!! Phu nhân vừa nói gì thế ta nghe thấy ti vi gì mà H nặng, cô ý muốn xem cảnh đấy à -

- Hình như thế, phu nhân khẩu vị nặng thật- tên Hắc vô thường nào đó gãi cằm chăm trờ.

- Hừ anh thích hả, thích thì lấy luôn đi, tôi đi kiếm người khác- tiểu thụ nào đó dứt câu hấy áo bước đi.

- này em dám hả. chết chắc với anh, tối nay đừng hòng ngủ yên-

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Hm.. Thiên Vân khẽ nhăn mày, mí mắt khẽ động đậy một lúc rồi mở ra. Từng cơn đau đầu nhói lên khiến mày cô nhăn liên tục. *sao khó chịu vậy ta*.

Cô chớp chớp đôi mắt tròn xoe, rồi đảo đảo nhìn xung quanh, một màn đêm bao phủ toàn bộ không gian. *đứa nào chơi ác vậy trời biết cô sợ ma còn cố tình tắt đèn, nhưng nhà cô có bao giờ tắt đèn đâu*

Cuối cùng cũng nhớ lại cái gì đó, Mả bối rối nhìn xung quanh.

- À đúng là đang trí mà, mình hình như giống biết bao nữ chủ xinh đẹp, dễ thương xuyên nha, nhưng mà không gian thế này chắc về cổ đại rồi, hắc hắc. Mà mấy phi tần đâu rồi, chắc phải nghiêng thùng đồ vại... à nhầm nghiêng nước nghiêng thành lắm nha- cô ngồi góc cười nham hiểm

Bỗng từ đâu, một chướng bay trúng đầu cô. Bộp một cái rở đầu.

- Đứa nào, đứa nào đánh bà, bà liều mạng cho x... - chữ xem còn chưa hết thì giọng cô đã mềm nhũn ra rồi. Đôi mắt như có tia lửa lấp ló đâu đây. .v

Ôi má ơi, người gì đâu mà đẹp trai ngồi ngời ngời vậy trời. Diễn viên a~~ thảo nào quen vậy ~ (nói chị hay quên hay nào cá vàng, mà người ta vừa kêu về làm phu nhân đã quên), Phải chụp ảnh.. không xin chữ ký..... không phải đề ra thật chứ >< Á...á.... *fangirl chính hiệu kìa*

- Bỏ cái mặt háo sắc đi- giọng nam trầm trầm vang lên. Đôi mắt thế nhưng lạnh lùng. Đẹp thì đẹp thật nhưng sinh vật nguy hiểm thì không chưa đủ gan đây vô à. CHẶC khẩu vị của ta là mấy soái ca, Ngây thơ, dễ thương dầu hơi sói cũng được. Như của "Lấy Ông chồng gốc " của bà Phương diện chứ không thích kiểu này.v (đừng nói gì)

Chẹp chẹp cái miệng mấy cái, khẽ gượng cười nhìn hắn.

- Mà đây là đâu vậy- Đừng trách nào cô cá vàng ngủ một giấc quên mất tiêu rồi>,<.

-Cô chết rồi, giờ cô ở đây làm PHU NHÂN CỦA TÔI- Hắn vậy mà lắc đầu cười cô, nụ cười ấy ngọt ngào tự gió xuân nhẹ nhàng thổi đến, Khuôn mặt anh tuấn vì cười bỗng trở nên nhu hoà hơn, ấm áp hơn dưới ánh vàng dịu dàng. Tim cô đột nhiên nhảy lỡ mất một nhịp. Cô chớp chớp mắt ngoảnh mắt mấy giây rồi lập tức quay mặt đi, hai má nóng bừng lên. Nó khiến cô mê mẩn mà chảy nước dãi.Cô theo quán tính mà đưa tay lên sờ miệng mình. Địch, thật là có nước miếng a~~.. thật mất mặt.

Nhìn cô dẩu háo sắc nhưng cũng rất dễ thương khiến người ta thu hút a~~Cảm nhận được ánh mắt tên đàn ông đó nhìn mình, cô không khỏi rùng mình.

Nhưng mà cô chết... sao lại thế trai cô ngắm còn chưa đủ mà... cô còn chưa 419 với nam thần mà... cô còn chưa.... cả người cô đơ ra như con cá chết trôi bước ra ngoài.

bộp

- Phu nhân, Điện thoại cô đây- Bạch vô thường chứ ai (tiểu thụ ý)

Như bắt được vàng mà quên chuyện ban nãy . vội vàng cầm bấm bấm rồi.Cô ỉu xìu thở dài, rồi lại hỏi:

- sao không có mạng vậy-

- thì có Diêm Vương có đó, Dù gì cô cũng là phu nhân hồi ngài ấy xem - Tiểu Mỹ thụ cười cười nhìn cô. thì bỗng tiểu mỹ thụ bị cánh tay kéo vào lòng

- Em yêu, em định trêu hoa ghẹo nguyệt hả - Tên Hắc Vô Thường chứ ai. Cô kệ bọn họ ân ái chứ

Mắt cô sáng long lanh:

-Tên Diêm Vương kia ở đâu á, đi đi câu trộm wifi của hắn! Hi hi!- Như đang định nói gì thì mặt hai tên kia tái mét nhanh chóng:

- Phu Nhân xin lỗi tôi không Biết - rồi ba chân bốn cẳng chạy mất hút.

- Ơ...-

- Vậy có muốn ta chỉ không?- Một nam tử giọng trầm trầm ở phía sau lưng cô (Diêm Vương ca ca) thì thào vào tai nên cô không thể nhìn thấy mặt. Cô ra hiệu gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hắn liền giữ lời bỏ tay ra.

- ơ trai đẹp, mau mau chỉ tôi chỗ có wifi mau -

Hắn khẽ nhếch môi lên thành vòng cung nhỏ.

- Được chứ... Nhưng tôi phải được thưởng nha-hắn nhướn một bên lông mày hỏi, tâm tình khoái trá cực kỳ.

- Anh đẹp trai à, chỉ cho ta nha- Cô nở nụ cười nịnh nọt nhìn Hắn:

- được - Hoi gật đầu,Hắn bắt đắc dĩ nói, ánh mắt đầy sùng nịch nhìn cô.

- Yayyy-Cô vui sướng bật dậy ôm lấy cổ hắn rồi hôn chụt một cái lên má hắn

- yêu anh nhất a~~ Người ta bảo có thể nhanh hơn nữa quả không sai, Làm xong thì cô mới nhận ra mà che mặt xấu hổ, có thể thấy vành tai hơi đỏ lên của cô, hân hoi đắc ý lại càng cười tươi hơn nữa.

- thôi đi-

_____ giải phân cách tới wifi _____

Hắn dẫn cô tới căn phòng cánh đó không xa rồi chỉ vào cái wifi to đùng ở góc nhà

Cô không thèm hỏi mà ngồi biệt ở đó. Xem nào, nhập mật khẩu để kết nối với "diêm Vương soái ca" chắc tự mãn quá a~.

Nhưng bỗng cô như chết lặng, còn phải nhập mật khẩu nữa sao. Cô mím môi bấm bàn phím thành chữ liều nhưng, dòng "chữ mật khẩu sai" khiến cô muốn đập cái điện thoại.

Sau bao nhiêu lần nhập sai mật khẩu thì cô tức giận hét lên:

- Mật khẩu là cái quái gì chứ!

Có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên nhưng khiến lại khiến cô lạnh thấu xương:

- Cô muốn biết sao!

Cô vui vẻ quay sang gật đầu lia lịa nói:

- Đương nhiên là muốn biết!, anh đẹp trai à cho đi-

- được hôn tôi tôi liền đáp ứng-

.v

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Diêm Vương dụ dỗ

Hôn?? Trai đẹp bảo cô hôn á. Nhưng nó là nụ hôn đầu của cô à ư ư.

Thôi dù gì cũng phải hôn, cũng mất mát cho trai đẹp không thiệt. Hôn nữa dù sau hôn trai đẹp cơ hội ngàn năm có một tội gì không thử. Hí hửng là vậy.

Nhưng cô giả vờ lưỡng lự vài giây rồi hôn chụt lên má hắn, thân nhiên nói:

"Đó, nói trước tôi nể anh đẹp trai lắm mới trao nụ hôn đầu cho anh đấy, nụ hôn đầu tôi đáng giá ngàn vàng à, nên cũng phải chịu trách nhiệm dài dài đó. Mau mật khẩu wifi là gì" bộ dạng cô giờ như là anh thiếu nợ cô vậy đó.

Nhưng sói... à nhầm Diêm vương đại nhân chúng ta sao dễ dàng một nụ hôn vào má chứ.

Một lần chạm môi như mê được kích thích, mà hắn kéo đầu cô lại áp sát môi mình vào.

"Nhắm mắt lại" hắn khẽ lâm bầm trên bờ môi cô rồi tiếp tục.

Một lát sau, chiếc lưỡi len lõi tác lớp phòng thủ, mà đi vào khoan miệng nhỏ nhắn, tựa như con rắn nước mà cùng chiếc lưỡi nhỏ quấn quýt cùng nhau. Càng quét mọi không gian mà hút dần dưỡng khí bên trong cô. Tựa như nếm được viên kẹo ngọt ngào mà trở nên đói khát.

Cô khẽ đảo mắt rồi cũng thuận theo hắn. Ai bảo cô là sắc nữ làm chi, thật tới miệng không ăn thì phí.

Mà thầm nghĩ *chà chà hôn kiểu pháp a~ bà đây thích à nha.*

"Ưm" cô khẽ rên rỉ mà trong vô thức vòng tay ôm lấy hắn. Như có như không mà kéo hắn gần mình hơn.

Nghe thanh âm rên rỉ ấy tựa như chiếc lông gãi ngứa, làm hắn càng kích động mà ôm chặt cô vài lòng, mà hôn sâu hơn, đôi bàn tay cũng nhân cơ hội mà xoa nắm chiếc mông tròn trịa.

Còn cô vì đường khí dần mất đi, cô mềm nhũn như cọng bún mềm mại trong lòng hắn. Nào để ý được hắn ăn đậu hũ mình chứ.

Đề rồi luyến tuyền mà ly khai đôi cô. Nhìn cô yếu ớt hít thở điều hòa nhịp thở, mà hắn bỗng cảm giác như dưới thân có gì đó đang phản ứng. Mà một cổ nóng nực xuyên suốt cơ thể.

Hắn biết hắn MUỐN cô.

Nhưng không vội vội cô toàn tâm toàn ý theo hắn.

"Thế cho pass wifi nha "cô vậy mà ngây ngô cười với hắn.

"26122001 đó"

Ồ sao giống sinh nhật mình vậy thôi kệ. Chắc diêm vương cr mình lâu ý mà biết thế, à mà thôi cường hôn trai đẹp lời quá rồi.(chị có nhầm k vậy:v)

kết nối thành công

"Ờ ờ thành công rồi nè, cảm ơn anh trai, yêu anh quá à "vừa nói vừa nhảy lên hôn chụt cái vào má.

"hử? Thế hay là em ở đây luôn đi, thích gì cũng có, đứng rồi con có anh ở đây, muốn LÀM GÌ cũng được nha." hắn vừa nhấn mạnh như dụ dỗ cô, vừa lấy bàn tay cô chạm vào cơ bụng cứng rắn của mình.

Đương nhiên hắn đã điều tra biết cô mê trai mà, hơn nữa nhan sắc hắn đủ tự tin mê hoặc cô.

Sao cô cảm thấy vì dụ dỗ cô mà hắn nhấn mạnh chữ làm gì cũng được mà, mà kệ cơ bụng này cô là thích nha.

Nhất là sắc nữ như cô, nghe cô thấy làm gì cũng được cùng cơ bụng này mà liên tưởng tới rất nhiều cảnh nha (liệu các nàng có biết cảnh gì:v)..... Nghĩ thế thôi đã đủ chảy nước miếng rồi.

- ừm - mà cô ừ trong vô thức. Và có lẽ chính giây phút ấy cô đã rơi vào bẫy giặc rồi.

Còn tên nào đó thì dụ dỗ được cô thì cười dịu dàng, yêu thương mà xoa mái tóc mềm mượt. Mà khẽ cười ngây ngô.

- Ê anh thấy cảnh tượng vừa rồi không? Hay mắt em hoa nhĩ?- Bạch vô thường trốn trong bụi rậm nhìn cảnh ấy mà liên tục dụi mắt vì sợ nhìn lộn.

VÌ SAO ư? Tèm Diêm Vương độc ác, ki bo bủn xỉn của họ.

Không những lần đầu tiên cho người ta biết pass wifi, dụ con gái nhà người ta, mà còn cười dịu dàng chứ. Chọc cười mắt bọn họ cũng được nữa là.

- không nhầm đâu! Anh cũng thấy, hay anh đang gặp ác mộng nhĩ, Bạch Bạch véo anh-

véo hai má

- ơ em véo thật hả, đau-

- thế là thật hả. Mà công nhận Diêm Vương đẹp trai thật đó, biết thế tán Diêm Vương a~~

- em dám, chẳng nhẽ hai ngày không xuống giường không đủ -

- ấy không dám mà -

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhìn trộm

Kể từ hôm cô được hắn MỜI ở cùng, thì cuộc sống không khác gì thiên đường, muốn gì ăn nấy, trò gì cũng có, wifi căng đét, còn nữa nha ngày ngày được ngắm trai đẹp.

Nhắc đến đây, khiến cô lại nhớ một lần.

Hôm ấy hí hửng vì đọc một quyển tiểu thuyết Ngược toi tả, mà cười híp mắt vừa đi vừa nhảy chân sao chạy vào phòng, vừa nhấc chân, giày liền bay ra ngoài, cô để chân trần rồi lập tức cuộn người trên ghế sofa, chộp một cái gối ôm vào trong ngực.

Bỗng cô nào thấy bóng dáng hán đâu.

- Cái tên này cũng thật thô lỗ nha, người đẹp như cô ở trước mặt mà mặt hán không thèm cuốn lấy, cứ trước mặt cô lại làm vẻ mặt lạnh lùng, đã vậy còn phủ chữ- Thực ra hôm trước cô đòi tên bạch vô thường dẫn đi chơi thôi, mà hán mặt đen xì xuất hiện không thương tiếc kéo cô về phòng mà hun mẹ đất thân yêu.

Đã thế còn cấm cô động vào Bạch Vô thường chứ. Chị em phụ nữ với nhau mà hán cũng không tha.

nhìn cái mông cô giống như lại đau rồi, được, có cá tính, người đàn ông có cá tính như vậy thì cô chắc chắn phải có được, anh trai đẹp hãy chờ cô đến hấp dẫn đi. Chị đây hấp dẫn được sẽ đá bay cung.

Cô nào biết lời nói cô đâu là suy nghĩ, thì cũng bị tên Diêm Vương nào đó, đang tắm ngay trong đó nghe thấy. Khẽ cười gian, Bật tiếng nước chảy mạnh hơn.

Ở bên cạnh, Cô dán khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên cửa ban công bên kia, giống như nghe được tiếng nước chảy, Một con quỷ lóe lên trong đầu cô, vậy ra hán ta đang tắm đi?

Chân vừa mới giẫm lên sàn nhà, cô rất thiếu lễ độ mà ngã một cái.

A, đáng chết, là ai đổ nước đầy ra sàn nhà thế?

Cô bò dậy, trừng mắt nhìn nước khắp nơi, phát hiện nước là từ trong phòng tắm tràn ra.

Cô len lén đi, đi thật nhẹ nhàng tới trước phòng tắm nhà hán. Nhưng sao hán không khóa cửa nhỉ.

Cũng tốt, như vậy cho cô cơ hội nhìn lên anh ta.

Phòng tắm quả nhiên truyền đến tiếng nước chảy, cô liền chạy chậm qua, nhưng chạy đến một nửa, ai ngờ, chạy quá gấp, chính cô té ngã. (lần 2 rồi đó chị)

Cũng không sao, có trai đẹp tắm cho cô nhìn, té một cái cũng không thiệt thòi.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng tắm ra tạo thành khe rất nhỏ, sau đó tiến lên trước nhìn phía bên trong.

Oa, quả nhiên hán đang tắm, hôm nay nhìn lên như vậy, cộng thêm có ánh mặt trời, dáng vẻ hiện tại của anh ta giống như là một pho tượng hoàn mỹ, cô giống như lại muốn chảy nước miếng.

Hán từ từ xoay người lại, thật ra thì cô nghĩ ở thời điểm này phải nhắm mắt lại, nhưng cô không khống chế được hai mắt của mình, sau đó thì cứ như vậy nhìn mặt anh ta, oa oa, người đàn ông này đúng là siêu cấp xinh đẹp nha....

Hôm nay vận số cô rất tốt nha, được ngắm người ta tắm a~~

Haha. Nếu kéo anh chàng đẹp trai thượng hạng này vào phòng, ném lên giường, sau đó ăn hán ta sạch sẽ. chắc sẽ... hắc hắc.

Vậy là cô hoa si đứng ở nơi đó, mắt đẹp mê ly mơ mộng, không phát hiện ra gương mặt tuấn tú của người đàn ông nở một nụ cười mà mị.

- "Là ai?"- Tên nào đó mặc dầu biết thừa cô vào, nhưng vẫn giả vờ hoảng hốt lấy khăn che cơ thể, mặc kệ bộ dáng luyến tiếc mà phát khóc kia.

- à tôi nè, Anh đang tắm hả, vậy tôi đi ra nha. Mà công nhận cơ thể anh đẹp thật đó. Yên tâm tôi biết tôi nhìn rồi tôi chịu trách nhiệm mà. Nên nghe lời nghe chưa không tôi thịt cho giờ.- Rồi cô thông thả bước đi, mà cười hí hửng.

Nhưng lúc cô bước ra tên nào đó đang lửa thế. mà nở một nụ cười hiềm thấy. Đôi bàn tay đưa lên khẽ vuốt chiếc cằm. Mà khẽ nói.

- Tôi là chờ em tới đây thịt đó, mau lên nếu tôi đợi không được là tôi lôi em ra thịt trước đó-

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tập đoàn nói xấu :v

Một ngày mới lại đến, nhưng người nào đó đâu có sự vui vẻ, mà mang trên mình đôi mắt gấu trúc, mang chút đỏ gầu, vì sao chứ tại ám ảnh cơ thể tên nào đó còn gì nữa. Làm người ta mất ngủ cả đêm à~. Vâng người đó chính là Thiên Vân nhà ta. Đã vậy giờ đây, cô vừa quét nhà vừa tụng kinh:

- Trời ơi sao mình ngu quá vậy... Hic... đi làm nô tỳ cho cái tên diêm vương giờ ơi đất hời mà không suy nghĩ gì hết làm phi tần người ta không làm, nỡ mình lúc đó bị virus ăn rồi hả!!!

Mãng không có ai nghe, chứ không có ai tiếp, bực mình cô quăng luôn cái chổi đi ngồi phệt xuống đất ăn vạ.

- Vân cô nương, mới sáng ra mà cô đã chăm chỉ thế?

Bạch Vô Thường từ đâu chui ra, miệng ngáp ngáp dài hỏi.

Nhìn thấy mục tiêu trút giận lý tưởng, Thiên Vân hét thẳng vào mặt Bạch Vô Thường:

- Anh tưởng tôi muốn chắc, không phải cái tên nào đó đến quấy rối tôi lúc tôi đang ngủ, bắt tôi phải làm việc thì còn lâu, rõ chưa!!

- Tôi... tôi... có làm gì đâu...

- Chính vì anh không làm gì lên tôi mới bực đó, còn không mau đến giúp, tôi sắp gãy xương lưng rồi, cái điện gì mà rộng khủng khiếp...

Bạch Vô Thường mặt chảy dài, nhặt cái chổi đang nằm lăn lóc dưới sàn lên, vừa quét vừa tự hỏi: Sao tự nhiên mình lại phải lao động vậy chứ?

Có người giúp đỡ, Tiểu Vân tựa vào cây cột lớn đọc tiểu thuyết cô vừa chôm được, chợt nhớ ra gì đó cô nói tiếp:

- Tiểu Công à nhầm Hắc vô thường đâu rồi? Tôi thấy tên đó hay đi cùng anh cơ mà?

- Không biết nữa, sáng ra đã không thấy đâu cả... - Bạch Vô Thường uể oải nói. Mà phòng mới thế nào? Có thoải mái không?

Tiểu Vân nhắm mắt lại, tận hưởng những phút giây thư giãn:

- Cũng không tệ, có điều ta không hiểu sao tên diêm vương kia cứ thích vô phòng tắm của ta hoài à-

- Thật á, vậy cô nhìn thấy gì rồi- Bỗng Bạch vô thường mặt hửng khởi hân, chạy ra buồn truyện với tiểu Vân. Nghe câu hỏi ấy, mặt tiểu Vân bỗng nguy hiểm hẳn.

- Ta kể mà nghe, body diêm vương phải nói...- Còn chưa kịp nói hết. Bỗng chợt có người bước đến, cái giọng nói tuyệt mỹ này không lẫn đi đâu được:

- Làm xong việc ta giao chưa?

Dấu hiệu không lành, thôi chết, diêm vương, diêm vương đến rồi.

Cô bật dậy, giăng luôn cái chổi trong tay Bạch Vô Thường, giả vờ đang quét rất chăm chỉ:

-À xong ngay đây, điện to quá nên hơi lâu-

Hắn nhìn khắp điện một lượt rồi quay sang Bạch Vô Thường đang đứng đờ ra đó:

- Người ở đây làm gì?

Bạch Vô thường giật nảy mình, không biết phải nói thế nào:

-À tôi tôi... -Thiên Vân đứng bên cạnh huých nhẹ vào lưng Bạch Vô Thường ngấm ra ám hiệu chỉ quyền truyện mới chôm. Tên này mà khai ra là làm hộ cô thì xong đời...

Bạch Vô thường có vẻ hiểu ý, gãi đầu cười gượng gạo:

-Dạ tôi hỏi lại Vân cô nương mấy quyển truyện hôm trước cô ấy nhờ mua ạ, nhiều quá nên tôi quên mất.-Hắn không nói gì, chỉ nhìn Bạch Vô Thường một lúc sau đó đi về phía hậu điện. Lúc này, hai người ở đây mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chưa đầy vài phút sau, Hắc Vô Thường xuất hiện, Bê nguyên một đồng nào là tiểu thuyết, đồ ăn. Mà toàn loại cô thích nha.

- Đây đồ ăn với tiểu thuyết này, ăn mau-

Bạch Vô Thường thấy túi đồ ăn như bắt được vàng, giật ngay lấy đưa cho Thiên Vân một chiếc, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

- Sao hôm nay huynh tốt tính thế...

- Là diêm vương ra lệnh. À còn Bạch Vô Thường, sao mờ mờ nhễ nhại thế này. Lại làm việc nặng hử- Tên Hắc Vô Thường này rất chi phân biệt đối xử nha. Đối với tiểu thụ thì ân cần, xem kìa cả hai toát mồ hôi. Mà ông chỉ lau cho tiểu thụ chớ. Phi Phi Phi...

Hắc Vô Thường đang lấy khăn lau mồ hôi cho tiểu thụ, dường như nhớ ra gì đó bèn quay sang Tiểu Vân hỏi:

- À mà sao sáng nay cô làm việc sớm vậy?

Thiên Vân đang đánh chén ngon lành, nghe vậy cô lập tức giậm chân xuống đất nói lớn:

- Là diêm vương của nhà anh chứ còn ai nữa. Sáng sớm hôm nay, lúc tôi còn đang say giấc nồng, thì bị đập ngã phịch xuống giường, làm giò mông nở hoa luôn rồi. Tôi định đi ra quát cho cái tên phá đám một trận, ai ngờ...

Hắc Vô Thường đang đến độ hóng chuyện cao, giật giật áo của Thiê Vân:

- Sao nữa, sao nữa...

Đến đây cô thờ dài, tựa đầu vào cột:

- Ai ngờ lúc tôi ra mở mắt thì không có ai cả, có điều, trên mặt tôi có dán một mẩu giấy nhỏ, trong đó ghi: quét sạch toàn bộ đại điện, chưa xong ném ngay xuống 18 tầng địa ngục, không ch ần cơm - Diêm Vương

Thiên Vân quay ra nhìn Hắc Bạch Vô Thường chăm chăm, cô tiếp:

- Hai anh thử nói xem, đánh một đòn thật nặng vào đường ăn uống của tôi, bảo tôi không làm sao được.

Hai tên kia đều đồng tình, gật đầu lia lịa. Hắc Vô Thường còn kể hết những lần bị ngài phạt cho Tiểu Vân nghe, vừa kể vừa rùng mình không ngớt.

Thế là tập đoàn nói xấu diêm vương được thành lập...

Tg Hê lu ta đã trở lại, còn ai nhớ truyện này hemrv

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trẻ con tranh sữa, cháy bếp .-

Hôm nọ, tập đoàn nói xấu diêm vương, đang đàm đạo thì bị diêm vương nghe thấy. Thành ra hôm nay, Tiểu công với tiểu thụ bị lôi đi lao dịch. Con cô may mắn hơn chỉ nấu cơm. Chắc vì anh đẹp trai thương hoa tiếc ngọc nha.

Vậy là cô đi nấu. Nhưng đợi ninh xương thì còn lâu chán. Vậy là, cô lết đôi chân lên lầu. Cô mở chiếc điện thoại, rồi lướt lướt chiếc điện thoại xem có gì vui không thì cô mới phát hiện ra một thứ vô cùng đẹp đẽ hiện ra trên tấm hình đại diện là tên Diêm Vương đang cười. Đó chính là Facebook!

Cô lẩn lộn trên giường rồi hú hét ầm ĩ khiến Tên Diêm Vương nào đó phải chạy tới chỗ cô xem, hấn đứng đó nhìn cô bằng ánh mắt đề phòng nói:

- Cô là hóa điên hử. Ở đây không có trại tâm thần để chứa cô đâu.

Cô vui vẻ nhảy xuống trước mặt hấn nói: p- Anh đẹp trai cũng có facebook hử. Với lại người ta đâu có điên chứ bộ.-. - Cô phỏng mồm, tròn mắt lăm lăm. "Rõ ràng đâu có điên"

Nhìn cô mỗi lần như thế mà mặt cũng có chút đỏ ửng đáng yêu chết đi được. Nhưng rồi tên nào đó tỉnh bơ nói:

- Đúng vậy. Không điên mà quá điên.-

- Đâu có điên nha. Mà anh có người thấy mùi gì khét khét không!- Tên Diêm Vương thế mà ung dung, chỉ tay xuống dưới lầu nói:

- Không phải cô đang nấu ăn sao!

Thiên Vân như sức tình rồi hốt hoảng chạy xuống lầu hét to:

- Cháy rồi, tại sao anh không nói ra luôn! Mau xuống đây cùng tôi dập lửa đi!

Cô hoảng hốt chạy xuống, lấy chiếc can đựng nước ở góc nhà rồi hắt vào cái nồi đang bốc lửa. Khi cô hắt vào xong thì lửa càng cháy lớn hơn, cô giờ cái can kia lên mũi người rồi nhả mặt, là xăng!

- Cô là đang cố tình đốt nhà tôi hả. - Tên Diêm Vương vẫn vẹn nguyên bình tĩnh bước xuống.

Cô hoảng hốt bê một chậu nước chạy đến rồi nói:

- Tôi xin lỗi mà!- Vậy mà tên đó đã vậy, không thèm phụ cô dập lửa vẫn ung dung ngồi nhìn cô vật vã dập lửa tới mặt mũi tèm nhem. Lại thêm vì nóng mà lỗ chân mồi hôi, mặt đỏ bừng bừng nhìn biết bao tội nghiệp. Thế là tên nào đó nhếch mép cười lắm bầm "phạt vậy chắc đủ rồi."

Thế là hấn búng tay một cái. Căn bếp trở về trạng thái ban đầu.

- Anh... Anh sao không giúp từ đầu chứ.-

- Tôi thích thế.-

-...-

~~~~~

Cô đang định uống hộp sữa ngon lành thì bị tên nào đó giật lại. Liền quay sau đòi.

- Trả hộp sữa đây mà-

- Chụt...-Tên Diêm Vương nhà ta cúi xuống hôn vào môi Thiên Vân một cái rồ kêu. Gương mặt không ngừng cười cười.

- Ở sao anh hôn tôi. Tôi chỉ cho hôn vào má thôi mà. Chết mịa rồi, anh làm tôi có thai thì sao- Thiên Vân chột nhốt đến lời mẹ. Cô vẫn chưa muốn có thai đâu. Nó khiến cô tức giận mà không ngừng đâm đá vào Tên diêm vương đáng ghét.

-Chụt...-Thêm một nụ hôn nữa lên môi cô.

- Anh Anh quái thai-Cô thẹn quá hóa giận, về mặt đỏ ửng.

- Chết rồi cô cũng làm tôi có thai rồi. Chịu trách nhiệm đi- Hấn còn làm bộ lấy áo chùi chùi khóe mắt tỏ vẻ đáng thương.

- Hức tên Diêm vương xấu xa. làm bà có thai rồi ăn vạ. Mẹ oi.... Ba oi.... Hức mẹ oi- Thế là cô nằm lăn ra đất ăn vạ bằng đờn, nước mắt nước mũi tèm nhem.

- Thôi Sữa này uống đi. CỪng lắm có thai ta, đường đường là diêm vương không chịu trách nhiệm à-

Hấn móc một hộp sữa đang cầm dở cho cô uống. Vậy là cô uống ngon lành gần hết hộp sữa thì nghe thấy hấn nói:

- Hộp sữa này tôi đang uống giờ trả đây - Tên diêm vương giật ngay hộp sữa đáng thương.Hấn cướp hộp sữa rồi đồng dục tuyên bố:

- Sữa của ta cô uống nên càng khẳng định cô là người của ta.-

Hấn nhìn cô khiêu khích rồi rút hộp sữa.Đầu cô "oàng" một tiếng rõ to, mặt đỏ bừng vì.... Vì đây.... Đây chính là hôn môi gián tiếp đó!

Diêm Vương ngồi quay ra chỗ khác cười vui vẻ lắm bầm

- Ngọt thật!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phụ Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi yêu em

Một ngày mới lại bắt đầu. Nhưng Thiên Vân là không muốn dậy nha, cô cứ như con mèo nhỏ cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp.

- Này dậy đi, Heo dậy nào- Tên Diêm Vương của chúng ta hôm nay không nỡ kéo xô xuống giường nữa, Vì tại anh nghe lén, à nhầm vô tình nghe được. Cô bảo cô ngã đau nha, nên không giám kéo nữa, chỉ dám lay nhẹ.

- Anh đẹp trai oi, tôi mệt nha, hôm nay không làm việc được không em buồn ngủ- Thiên Vân mắt vẫn nhắm, ngái ngủ, với tay ôm cổ Diêm Vương vui vẻ

nói, đầu cô giống như con mèo nhỏ cọ cọ trước ngực anh, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, đó là hơi thở của anh, chẳng hiểu từ lúc nào mà cô thích ôm anh đẹp trai như này nha, thơm thơm, lại sờ cơ của anh thoải mái.

- Không muốn làm cũng được, Thế giờ ngủ tốt nha. Thích chơi gì thì chơi. Xong việc tôi về biết chưa. - Diêm Vương khàn khàn hỏi, anh có thể cảm thấy trước ngực cô mềm mại đang đè ép lồng ngực của mình. Ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, đầu tựa vào mái tóc cô dịu dàng xoa mái tóc mềm mại.

- Thật hả anh đẹp trai, anh thật tốt nha, yêu anh quá trời à.- Thiên Vân chu môi làm nũng.

-Ha ha ha..... Biết, tiểu ngọc. Anh cũng yêu em- Diêm Vương chiều nheo nheo cái mũi thon khéo léo của cô. Rồi đỡ cô xuống ngủ tiếp.

- Hử anh nói gì thế- Thiên Vân lẩm bẩm.

- Không, ngủ đi, ngoan- Nếu như ai ở đây, chắc chắn sẽ thấy tai của Diêm Vương đo đo.v

~~~~~Lúc Diêm Vương đi về. Thì chẳng thấy Thiên Vân đâu.

- Hắc Vô Thường đâu. Thấy Thiên Vân đâu không?-

Hắc vô thường hốt hải chạy tới.

-Dạ Thiên Vân cô ấy dậy định đi tìm anh chơi, nhưng mà thấy có khu vui chơi nên chạy vô đấy rồi

Diêm Vương bức tức biến, đôi cánh đen mọc ra từ sau lưng hắn, hắn khẽ cử động cánh để bay lên rồi lẩm bẩm:

- Chết tiết! Bảo ở nhà mà không nghe.-

~~~~~

Ở chỗ khu vui chơi, Cô lau lau cái trán chảy đầy mồ hôi rồi di chuyển một quân cờ, tiếng cười của một nam nhân vang lên:

- Haha, cô lại thua rồi!

Cô mệt mỏi ngả người lên chiếc ghế rồi ngồi dậy thương lượng với nam nhân trước mắt:

- Một ván nữa có được không, tôi nhất định sẽ thắng mà.

Người đang ngồi đánh cờ với cô chính là một yêu mà ở dưới âm phủ, anh ta lắc đầu nói:

- Không được, trừ phi, cô hôn tôi một cái đi...-

Cô mím môi suy nghĩ, nhưng anh đẹp trai không cho hôn nha. Nhưng mà cô vẫn muốn chơi nha. Lâu lắm rồi không được chơi rồi.

- Nhất định phải hôn sao?-

Anh ta nghiêng người sang phía cô rồi nâng cằm cô lên nói:

- Nhất định! Dù sao cô hôn tôi cũng là tôi thiệt mà. - Nghe thế cô thấy cũng đúng. Dù gì thì cũng hôn vào má, cô cũng không mất miếng thịt gì. Dù gì thì hôn môi cô hôn mình anh đẹp trai. Chắc anh không giận đâu nha.

Thế là môi cô sắp chạm vào má tên nam nhân kia. Thì có một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên:

- Dừng lại!

Diêm Vương tay cầm thanh kiếm đứng đấy, cô ngạc nhiên nói:

- Anh đẹp trai à, anh đến đây làm gì thế. Đứng rồi, tìm anh mãi không thấy, làm người ta phải chơi game chịu này. Anh chơi với tôi đi. Nha nha.

- Thiên Vân, em lại đây cho tôi. Tôi bảo em ở nhà đợi sao lại chui ra đây hú hí với trai hả. - Anh hét lên.

Cô có chút sợ hãi bước đến chỗ Anh, tay cô bị một bàn tay nắm lại, tiếng nói trầm thấp vang lên:

- Dừng sợ, ở lại đây!

Anh tức giận nhìn hai người rồi bay về phía anh ta ra sát chiêu:

- Khốn kiếp, ta giết ngươi!

Anh ta bị đánh lùi ra xa, khẽ lau giọt máu ở trên khóe miệng rồi mỉm cười nói:

- Người biết ta là Yêu ở đây không? Người muốn chết hả.

Diêm Vương cao ngạo ở trên cao nhìn xuống nhếch mép nói:

- Lắm lời, Thiên Vân là người của ta, muốn sống thì cút!

Anh biến ra một kiếm rồi nói:

- Vậy sao?

Anh ta tung người lên, lưỡi kiếm sắc bén nhắm Diêm Vương mà chém xuống. Anh nhếch mép nhẹ nhàng đỡ từng chiêu của anh ta rồi nói:

- Chỉ có thể thôi sao? Chơi đủ rồi. Tạm biệt!

Anh đánh bay chiếc kiếm của anh ta rồi dùng kiếm đâm qua tim anh, Anh rút chiếc kiếm ra rồi đập anh ta rơi xuống đất. Cô kinh hãi chạy đến chỗ anh ta đang nằm, máu từ miệng anh ta chảy ra không ngừng. Cô khóc lóc ôm anh ta vào lòng rồi nói:

- Anh mau mở mắt ra đi, mau lên. Còn ngủ nữa thì anh sẽ không bao giờ dậy được nữa đâu! Mau dậy đi, chúng ta cùng nhau chơi cò.

Diêm Vương kéo cô lên rồi nói:

- Mau về thôi!

Cô tức giận hất hấn ra rồi hét lên:

- Đừng động vào tôi, tại sao ngài lại đánh người ta? Vì anh ấy sắp hôn tôi sao? Nực cười, chuyện này chẳng liên quan gì đến ngài cả!

- Về- Thế là Diêm Vương của chúng ta kéo Thiên Vân về điện Diêm Vương, Đẩy cô vào tường.

- Sau này cấm chơi với nam nhân khác biết chưa. Em mà chơi nữa tôi cho tên đầy không siêu thoát đấy biết chưa hả-Anh bấu chặt vào vai cô, gân xanh trên tay và trên trán anh nổi lên, anh tức giận hết lên.

- Biết rồi, nhưng cũng đâu cần đánh người ta thế, do tôi chơi chịu mà. Hay là anh ghen. Anh ghen hả anh đẹp trai- Trời ơi ghen đúng rồi, tại anh đẹp trai đó kia. Nhưng tự nhiên thấy vui vui vậy nhì.

- Không ghen- Diêm Vương rất khó khăn mới bật ra được câu nói từ trong lồng ngực, giọng nói cố gắng bình thường.

- Ồ. Thật không đấy. Ghen thì nói là ghen chứ- Thiên Vân chớp chớp mắt.

- Ồ tôi ghen đấy thì sao! Tôi yêu em! Em là của tôi, những gã đàn ông dám mơ tưởng tới em thì chết chắc. Được chưa-

Dứt câu.Môi cô bị hấn cường đoạt chiếm lấy, anh ôm chặt cô vào lòng. Tựa hồ lúc đấy,anh cắn mạnh vào môi cô như trừng phạt, môi hồng rí máu khiến cô đau đớn rên rỉ. anh nhẹ nhàng liếm lấy giọt máu đỏ thắm từ môi cô, đầu óc của cô trống rỗng. anh lấy tay lau môi của cô rồi nhẹ nhàng ôm cô nói:

- Coi như trừng phạt, sau cấm em chơi với người khác biết chưa.-

Cô ngượng đỏ cả mặt, cúi thấp đầu xuống rồi đẩy hấn ra lắp bắp:

- vâng... Em biết rồi. Anh đừng đột nhiên hôn thế mà-

- Thế giờ anh hôn được không?- Diêm Vương thấy cô đỏ mặt lại càng muốn trêu, dí sát vào nói.

- Anh... - Cô xấu hổ đập mạnh vào ngực anh.

Đúng thật là cô không cho tự tiện hôn. Nhưng có cần hỏi thế không ngại chết đi được.

Và hình như cô quên luôn tên Yêu quái vì cô mà bị đánh rồi

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tiểu vân muốn đi chơi

Sao khi Diêm Vương oppa tỏ tình nha, Thiên Vân có thêm chiêu làm nũng, thế là muốn gì được đấy mà vẫn chán nha, Giờ đây ngồi trên đùi Diêm vương ca ca, mặt mang ý nụ cười đối diện với khuôn mặt anh tuấn của anh, cạnh diêm vương nói với cái giọng ngọt xớt:

- Anh đẹp trai ơi, anh đẹp trai à, đừng làm việc nữa nói chuyện với em đi nha nha. -

Hắn ngồi trên đang phê duyệt ngắt đầu dây. Mắt liếc thấy tóc cô vẫn còn đang nhỏ nước, ôm ngang eo cô, sau đó biến ra cái máy sấy, bắt đầu giúp cô sấy khô tóc.

- Tại sao chưa sấy khô tóc đã chạy lung tung, bộ dạng như vậy rất dễ ngã bệnh, có biết hay không, - Diêm Vương dịu dàng nói.

- Ai bảo anh không thèm chơi với em cơ, người ta chán chán mà, hơn nữa không quan tâm, người ta ngã bệnh là phải rồi, anh cũng sẽ không thèm để ý tới em- Thiên Vân bốc đồng nói.

- Nói vậy, anh là đang làm việc chứ có phải chơi đâu. Không phải có đồng truyện kia sao? Vào thẳng vấn đề chính đi. Muốn gì.-

- Anh đúng là hiểu ý em nha. Hôm nay người ta muốn ra ngoài chơi nha, cho đi chơi đi mà.- Cô quay đằng sau nhìn anh. Hai cặp mắt chớp chớp nhìn như sắp rụng hết cả lông mi.

Vừa nói xong mặt tên nào đấy đen xì. Nhìn gương mặt hết sức "phấn khởi" chờ đợi lời đồng ý từ hắn, thản nhiên phun ra hai chữ:

- Không được- Anh hay thế nhiều rồi nên tưởng cô không có chiêu đối phó hả, Thiên Vân cố hết sức an ủi bản thân.

- Bình tĩnh... Mỹ nhân kếp... đúng rồi Mỹ nhân kếp- Xong, cô vẫn giữ gương mặt ngây thơ vô tội ngược lên hỏi hắn:

- Tại sao? Em muốn đi ra ngoài chơi nha, Anhhhh- Cô ôm chặt anh, xong cứ dụi dụi vào lòng hắn.

Hắn quay mặt đi chỗ khác, tai hơi đỏ đỏ nha, rồi ho mấy cái, một lúc sau mới trả lời:

- Anh chỉ sợ nhờ tiểu yêu nào đem em cướp đi từ bên cạnh anh, anh không thể tưởng tượng anh sẽ phải sống tiếp thế nào nếu mất đi em, Vân, em chỉ có thể là của anh thôi. Không cho đi.-

Thiên Vân thấy bộ dạng thiếu cảm giác an toàn vừa rồi của hắn vội vàng dùng đôi tay ôm cổ anh, đem mặt ghé vào trên mặt của anh, nhìn vào trong con ngươi thâm thúy, nói:

- Người ta không để tiểu yêu lừa nữa mà. Với lại em rù hắc vô thường đi chơi- Môi đỏ mọng nhẹ nhàng hôn lên môi anh, sau đó rời đi.

- Bạch Vô Thường ghen-

- Tôi sẽ đi cùng Bạch Vô Thường -

- Bọn họ còn phải làm việc.

Cãi không lại hắn, Thiên Vân xì mặt xuống, chợt nhớ tới điều gì đó, cô cố nặn ra một nụ cười tươi nhất có thể, giặt giặt tay áo của hắn:

- Hay là ngài cho tôi đi cùng ngài ra đại điện nha, tôi muốn xem ngài xét tội bọn họ.

Hắn hất tay cô ra, toan cầm chén trà lên uống:

- Nơi đó không nên đến!

Thiên Vân đã đến giới hạn, cô đứng phắt dậy, lấy luôn chén trà trên tay hắn tu một hơi hết rồi đập bàn tức giận nói:

- Diêm vương, Anh.... Anh ức hiếp người ta, em muốn đi chơi cơ-

Mặc kệ cô gào thét, hắn đứng dậy xoay người bỏ đi, từ xa vẫn còn tiếng vọng lại:

- Trật tự về phòng chơi-

Tiểu Vân bị tức, mặt trương lên thành màu đỏ bừng. Cô cầm chiếc ấm trà lên, định ném xuống đất cho hả giận nhưng nghĩ lại tiếc chiếc ấm ngọc dành ngâm ngùi đặt chiếc ấm lên bàn, cố nuốt cho trôi cơn giận.

Nhưng Thiên Vân chúng ta là ai chứ, Vì được Diêm Vương sủng mà hư rồi, đâu sợ gì. Vì vậy, cũng đi về chứ, nhưng về để chuẩn bị cái khác-

~~~~~

-Người tiếp theo..- Tiếng gọi vang lên, ở đây không khí xem chừng khá căng thẳng.

Tiểu Vân chẳng biết đã chôn được bộ quần áo quý sai ở đâu, lúc này đã chà trộn được vào hàng ngũ của quý.

Sống có nhiều cách sống và ngay cả chết cũng có vô vàng cách chết. Điều này cũng chẳng lạ gì khi có nhiều chết với những lý do kì quái như vậy. Tiểu Vân còn tưởng sẽ được xem nhiều cảnh như tra tấn bằng cực hình, máu me ghê rợn giống như trong phim, ai dè phim ảnh toàn là lừa người.

Nhân lúc diêm vương không để ý, cô đổi chỗ với mấy tiểu quý, ra đứng cạnh Hắc Vô Thường. Khẽ gọi:

- Ê Công Công ơi...-

Hắc Vô Thường quay ra, phải một lúc sau mới nhận được ra cô:

- Tiểu Vân đây à? Sao cô lại mặc quần áo quý sai vậy, còn bộ râu này nữa?

Tiểu Vân ngoác ngoác Hắc Vô Thường lại gần nói nhỏ:

- Diêm vương không cho tôi tới, là tự tôi cải trang trốn ngài ấy lên đến đây...

Hắc Vô Thường đang định "Hà" một tiếng thì lập tức bị cô bịt mồm lại, ra dấu hiệu im lặng. Hắc Vô Thường ậm ừ gật đầu rồi nghe Tiểu Vân nói tiếp:

- Ở một mình chán ai mà chịu được chứ! Tôi lấy bộ quần áo này ở trong kho, à còn râu là tôi cắt từ bộ tóc giả giấu trong ngăn kéo của anh.

Hắc Vô Thường há hốc mồm:

- Cái gì? Tóc giả đó là tôi định giả gái trên Bạch Vô Thường, tôi còn chưa có cơ hội để dùng mà, sao cô nỡ...

Chưa kịp nói hết câu, Bạch Vô Thường bỗng dung từ đâu xuất hiện, kẻ mặt lên vai Hắc Vô Thường thì thầm:

- Huỳnh đài, huynh định làm cái gì có...?

Không kịp để lại lời trắng trối, Hắc Vô Thường đã bị cho hai phát siêu tốc thần chưởng vào đầu.

- Hai người nghiêm chỉnh một chút đi, thì thầm to nhỏ kéo diêm vương thấy được là phiền đấy. - Nói rồi Bạch Vô Thường quay đi, đứng nghiêm chỉnh tại vị trí cũ.

Sau khi dành một phút mặc niệm cho bộ tóc giả cũng như chính bản thân mình, Hắc Vô Thường mới quay sang Tiểu Vân, đưa ánh mắt "tất cả là tại cô" hỏi:

- Thế Vân cô nương ra chỗ tại hạ có việc gì?- Thấy Tiểu thụ nha, cô khoác vai nói nhỏ

-Người ta chán ý mà, nên đến đâu một tý, mà Diêm Vương có cho đâu, nên tôi đóng giả nè. Đứng rồi dẫn tôi đi chơi đi-

Hai tên bên dưới đang ôm nhau cười ha hả chợt cảm thấy một luồng sát khí từ bên trên rơi xuống, lạnh tới tận óc và kèm theo đó là hai tiếng

"E hèm" phát ra từ người ngồi bên trên. Vâng và người này không ai khác chính là diêm vương. Sau khi làm tê liệt não của họ, ngài còn tặng thêm một câu nói khuyến mãi:

- Chóc xong việc hai người đến gặp tôi!

Khoảnh khắc này, hai tên bên dưới đã nhận ra rằng ngày tận thế không đâu xa chính là hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hình phạt *nhẹ nhàng*

"E hèm" phát ra từ người ngồi bên trên. Vâng và người này không ai khác chính là diêm vương. Sau khi làm tê liệt não của họ, ngài còn tặng thêm một câu nói khuyến mãi:

- Chóc xong việc hai người đến gặp tôi!

Khoảnh khắc này, hai tên bên dưới đã nhận ra rằng ngày tận thế không đâu xa chính là hôm nay. Còn cô thì bị hấn liếc bằng đôi mắt viên đạn. Lời nói phát ra ngọt sớt nhưng cô lại nổi da gà cơ cực.

- Tiểu Vân giờ em có về điện không hả-

- Không... Không đừng phạt em nha- Thiên Vân cũng đầu ngu, không nghe lời hấn thì mông đít nở hoa là ít ý chứ. Cứ vậy, cô sợ sệt bước từng bước run rẩy ra đằng sau.

Nó càng khiến cho Diêm Vương tức giận, Thiên Vân thấy tròng mắt lạnh lẽo của hấn thì hơi kinh hãi. Thoắt một cái đã thấy bóng dáng Diêm Vương phía sau cô. Dùng tay mình xốc sau áo cô lên.

Thế là Thiên Vân giờ đây bị xách đi như con cún nhỏ đáng thương. Thế là Thiên Vân dùng đôi mắt cún của mình, quay đằng sau nhìn Diêm Vương.

- Anh. Tha cho em... Được chứ.-

- Tha cho em? Để sau lời nói của anh em coi không ra gì hả? Đừng có mơ.- Diêm Vương lạnh nhạt nói. Để mặc cô nhóc Thiên Vân liên tục hướng đôi mắt cún về phía mọi người xung quanh. Nhưng.... Haiz đều vô ích. Vì ở đây Diêm Vương đây là nhất còn gì.

~~~~~ Điện Diêm Vương ~~~~~

Vừa về đến điện, Thiên Vân bị Diêm Vương lăng hấn xuống giường.

- A- Bị lăng như thế đương nhiên đau rồi. Không biết cái mông cô làm gì nên tội. Mà hứng chịu thay cơ thể con thịnh nộ của ai đó. Cô đành xoa xoa cái mông nhỏ.

Còn người gây ra thì từ tốn ngồi xuống bên cạnh giường. Lạnh nhạt nói:

- Sau có làm thế không? Anh bảo là ở yên đây sao không nghe lời- Nghe thấy câu đấy, Thiên Vân như bất được vàng. Cô khóc lóc chui vào lòng hấn, đã vậy hấn cũng ôm lại cô nha, Thế là Thiên Vân càng nước mắt, nước mũi chảy đầy lên áo hấn. Lý nhí nói, nếu để ý còn tiếng nấc nhẹ.

- Người ta là nhớ anh nha. Anh vừa đi người ta đã nhớ rồi. Nhưng em là biết sai rồi mà, Em sau này sẽ không hư nữa, sẽ nghe lời anh ở trong Điện mà, Hức.. Sau sẽ ngoan mà tha cho em nha.- Ngược khuôn mặt nhỏ đầm đìa nước mắt lên nhìn hấn, Còn giờ 3 ngón lên thề nữa chứ.

- Thật không- Vậy mà hấn vẫn lạnh nhạt nói.

- Thật... thật mà sau không dám nữa.- Thiên Vân giờ gật như chưa bao giờ được gật vậy. Nhưng trong lòng gào thét * Hức người ta nói dối đấy, Em là chán muốn trốn đi chơi nha, Sau không thể nữa đâu. Con lạy ông đi qua, lạy bà đi lại, Đừng trách con nói dối lần này, Con thương cái mông nhỏ lắm.*

- Nhưng anh bảo tha à- Diêm Vương ca ca mặc dù nhìn mặt nhỏ lem lem kia mà có chút mềm, lòng. Nhưng Sao tha được, Hấn là diêm vương đương nhiên đọc được suy nghĩ của cô chứ. Nhưng chỉ là không nói thôi.

- Anh...-..... * Cái đồ đáng ghét nhà anh. Làm bà đây khóc hết cả nước mắt cũng không tha. Đáng ghét. Mông nhỏ à, chị xin lỗi, chị không bảo vệ nổi em.* Thiên Vân tội nghiệp, Mặt ỉu xiu rồi lòng diêm vương, tự giác nằm xuống giường.

- Hức đánh thì đánh nhẹ nhẹ thôi. Sau em không dám nữa- Tên nào đấy chết cười với cô gái nhỏ này mắt. Trong đầu chửi hấn, bên ngoài tỏ vẻ đáng thương. Đã thế còn tự giác nằm xuống cho hấn đánh chứ. Mặc dù có chút bết giận. Nhưng phải làm cho cô nhóc này nhớ. Sau không dám làm loạn.

- Anh bảo đánh mông em à, Em nghĩ Diêm Vương như anh cần đánh mông nhỏ em chắc. -

- Thế anh đừng phạt nha. Em nhớ rồi- Nghe thấy hấn bảo không đánh. Thiên Vân Quay ngoắt lại, mắt sáng long lanh.

- Không!- 1 Từ ngắn gọn như tát cô một xô nước lạnh.

- EM nhớ dám phạm nhận hôm nay em thấy bị xử thế nào không.-

- Có, Đừng nói anh định xử em như thế nhá. Đừng mà. Anh nhớ xem, dù gì anh cũng thích em mà đúng không? Anh làm thế sẽ hối hận đấy. Đúng rồi, người ta bảo có không giữ, mất đừng tìm. Hơn nữa người ta cũng là lần đầu nha. Anh đừng làm thế mà. - Mặt Thiên Vân giờ tái mét lại rồi. Nhìn cảnh kia đã man biết bao. Còn đáng sợ hơn mông nở hoa nữa.

- Ừ cũng đúng dù sao cũng lần đầu. Nếu để Phu Nhân diêm vương, lại bị đối xử như tù nhân cũng không hay.

-Đúng rồi rất không hay. Hơn nữa cũng là lần đầu..... Anh tha đi mà.- Thiên Vân giờ mặt không còn một hột máu nào rồi, ra sức lấy lòng diêm vương.

- Nhưng mà dù gì anh mà tha, em sau sẽ không nghe lời. - Diêm Vương làm bộ khó xử, suy nghĩ.

- Không... Không không dám mà. - Tên diêm vương làm cô cứ tưởng kiếm được cái phao. Thì tạt nguyên cô một chậu nước lạnh à. Cô sợ rồi sau không dám trái lời nữa.

- Cũng được nhưng vì là lần đầu, hơn nữa em cũng là phu nhân của anh. Nhưng mà trước giờ anh luôn công minh. Hay thế này đi. Nếu mà em trong 1 tuần làm anh hài lòng. Không làm anh tức giận. Ngoan ngoan nghe lời, Anh sai gì làm đấy thì coi như lần đầu. Anh tha. Nhưng lần sau.... Thì nhớ mấy phạm nhận chứ. Anh sẽ cho em làm thử vài lần. Chết thì anh cho sống chịu tiếp biết chưa.-

- Nhưng mà.....-

- Thế muốn thử hả.- Hấn hơi nheo mắt nhìn cô.

- Không Không không- 1 tuần thì một tuần, Khổ quá mà,Cô nhìn hấn thờ dài nhìn trời, sau cô không dám mà đắc tội với hấn đâu, cô chắc hấn bầm cô ra thành miếng giò sống mất.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Mê trai là không đổi

- Cũng được nhưng vì là lần đầu, hơn nữa em cũng là phu nhân của anh. Nhưng mà trước giờ anh luôn công minh. Hay thế này đi. Nếu mà em trong 1 tuần làm anh hài lòng. Không làm anh tức giận. Ngoan ngoan nghe lời, Anh sai gì làm đấy thì coi như lần đầu. Anh tha. Nhưng lần sau.... Thì nhớ mấy phạm nhận chứ. Anh sẽ cho em làm thử vài lần. Chết thì anh cho sống chịu tiếp biết chưa.-

- Nhưng mà.....-

- Thế muốn thử hả.- Hấn hơi nheo mắt nhìn cô.

- Không Không không,Cô nhìn hấn thờ dài nhìn trời. Bỗng cảm thấy ai đẩy ôm lấy cô vẫn quán nguyên cả người cô vào trong ngực, hơi thở nóng rực phun bên cổ cô, tê tê đại đại chọc cho cô khẽ run lên.

- Nhìn gì nữa, làm luôn đi, anh muốn đi tắm ngay lập tức. Không anh không ngại mà ă. Coi như một phần hình phạt, cho những cô bé không nghe lời như em đấy. -

- Không... không không đâu, em đi pha nước cho anh- Thiên Vân xấu hổ cúi đầu, gương mặt đỏ hồng tới tận mang tai, tiếng trả lời nhỏ như tiếng muỗi kêu. Anh, anh sao có thể không đứng đắn như vậy chứ!

- Hơn nữa, tên xấu xa nhà anh, nghiêm chỉnh một chút!- Thiên Vân lấy tay nhẹ nhàng nện lên lồng ngực của anh, gắt giọng.

Xấu hổ chết cô rồi. Vậy là Thiên Vân dùng toàn bộ sức bình sinh đẩy tên Diêm Vương xấu xa ra. CHạy ngay vào phòng tắm.

Thấy Cô như vậy, Diêm Vương vui vẻ cười nói, hấn rất thích cô đỏ mặt như vậy, đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt, nhất là vẻ đẹp đó bởi vì hấn mà nở rộ.

~~~~~

Sau n giờ ngẩn ngơ không động tĩnh, đợi nước đầy bể. Cuối cùng cũng xong.

- Anh nước ấm..... uầy đẹp traiiiii- Nói xong Thiên Vân gọi. Nhưng chưa kịp gọi thì bệnh mê trai lại chính thức chỗi dậy. Vì sao ư... Tên Diêm Vương kia nhân lúc cô pha nước đã cởi chiếc áo. Mặc dù quay lưng lại nhưng mà..... cũng là một cảnh tuyệt sắc nha. (bà ngắm người ta hai lần rồi đó, sao như lần đầu vậy trời.)

Kỳ thực hồi trước nàng cứ cho rằng hình ảnh Dương quý phi tắm rửa chỉ là nghệ thuật miêu tả phóng đại, không ngờ thật sự có chuyện ấy!

Người ta nói mỹ nhân như ngọc, nếu bảo cô nói, phỏng chừng người đó chưa thấy qua mỹ nam tắm rửa! Làn da ấy mà lộ trên mặt nước, chắc hẳn sẽ là một mảng nõn nà trắng sáng, không kém mấy viên ngọc hảo hạng a~. Nhưng muôn hình muôn vẻ, lại không mảnh mai yếu ớt như nữ nhân, mà là cốt cách thanh kỳ góc cạnh rõ ràng giống như ngọc được khắc bởi bàn tay thần kỳ, đường nét và góc độ vô cùng có sức hấp dẫn người ta.

Đúng là yêu nghiệt mà, vì sao lại sở hữu thân hình khiến người ta mơ mộng như thế hả? Chắc chắn nhưng thật may tên này là phu quân cô nha, độc giả muốn động cũng không được đâu.

Chắc chắc máu hạo sắc lại nổi lên rồi, mặc dầu có chút kinh bị chính bản thân, Cơ mà hấn là phu quân cô chứ bộ, mà không nhận được nhìn lên phong cảnh tuyệt đẹp kia. Vô thức nhích bước rón rén, chỉ là lần trước bà đây xem tí thôi à. Lần này phải xem kỹ kỹ chút nha.

Càng gần càng cảm thấy làn da thật đẹp. Thiên Vân coi như không tệ nhưng làn da khó tránh được mụn cám li ti này nọ, còn cái tên trước mắt này, gì cũng không, lỗ chân lông cũng không thấy.

Còn có thiên lý không hà trời, hấn là nam nhân đấy! Bảo nữ nhân thứ thiệt như cô làm sao chịu nổi a a a!

Cô giờ đây nào để ý mình đã tới kề bên bể, không biết tại sao trong lòng thì thành thật tự kiểm điểm hành vi của mình có phải đang xâm phạm riêng tư của cái quý gì nữa, hai chân lại vẫn cố chấp nhích tới.

Khụ, da lưng đã đẹp như thế, khó mà tưởng tượng hình ảnh vòm ngực trắng nõn kia uốn lượn ra sao. Chảy máu mũi, chảy máu mũi mất, mày phải kèm chế, tuyệt đối không được rời nhà trốn đi nha máu, mất ít máu chả sao, dọa anh đẹp trai sợ là không xong đâu.

Thiên Vương ta thì mặt dày đã có thương hiệu rồi. Đặc biệt là trước mặt phu nhân bà bà nha. Hoàn toàn không có cảm giác mình đã bị xâm phạm bằng mắt vô số lần,

Cách hấn khoảng một bước chân. Chợt nghĩ nghĩ không biết sờ lưng hấn có trơn mịn như thế nào, tay cũng không thành thật vờn ra.

Không xong, sẽ bị phát hiện mất, mau rút lại. Lúc này cô đã hoàn toàn chìm đắm trong vai kẻ nhìn trộm điên cuồng không thể rút chân ra được nữa, trái tim vì vấn đề sờ hay không sờ, sờ rồi có khiến anh đẹp trai có cảnh giác hay không, gây ra cảnh giác rồi sau này có được thấy cảnh đẹp như thế nữa hay không mà rối rắm muốn chết, quên bống sự thật chính mình sắp bại lộ.

Tính háo sắc và lý trí giao chiến cả chục hiệp, rốt cuộc tính háo sắc chiến thắng lý trí, móng vuốt xòe ra!

Woa woa woa, quả nhiên trơn trượt ngoài sức tưởng tượng. Cô mới thử dùng một đầu ngón tay cảm thụ cảm giác trơn trượt như tơ gấm, mấy ngón tay còn lại bắt đầu đua nhau đòi xung trận. Vì thế cô đương nhiên là đồng ý yêu cầu của chúng.

Diêm Vương bị cảm giác bất thường trên lưng, hơn nữa còn đường đường chính chính chạm vào cơ thể mình. Đương nhiên hấn biết là ai chứ. Khẽ nhếch mép cười

Thế nên, hấn hành động. Quay lập tức lại. Chưa kịp để cô hốt hoảng, cúi xuống bế cô ném vào bể nước. Rồi lấy thân mình đè lên.

"Bùm"

Thiên Vân chính thức rớt xuống nước, hơn nữa còn tiếp xúc rất gần với mục tiêu mình luôn muốn chạm mút, làn da trong mộng tưởng! Hạnh phúc tới quá đột nhiên, nhất thời cô không kịp phản ứng, chỉ biết ngơ ngác nhìn chằm chằm gương mặt có chút đắc ý của anh đẹp trai nha, hoàn toàn không chú ý tới việc mình đang bị tên trần truồng nào đó đè.

- Thiên Vân, hay em cũng tắm đi nha. Mà tắm phải cởi áo đúng không nào- Vừa nói hấn vừa phả hơi nóng vào tai cô. Còn khề cấn vành tai đỏ lừ nữa.

- * gật gật* - Hiên nhiên đầu óc Thiên Vân còn đang ở trạng thái đình công, không tiếp thu được bất cứ tín hiệu nào.

Hấn chờ nửa ngày không nhận được phản ứng như mong muốn, quyết định nhắc nhở nàng. Thế là hấn thò ngón tay béo béo đôi má phính của cô vẫn không phản ứng. Hấn nghi ngờ nhìn nàng, cuối cùng quyết định cùng cô TẮM UYÊN ƯƠNG.

~~~~~

Mấy này thấy ta chăm ghê chưa? Qua đây, nay lại đây nà. Để sao vàng cho ta động lực đi nha nha

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ngoại truyện 1 Vì sao ?

Sorry nha. Nay ta bận chưa có tg viết thôi quảng tạm cái ngoại truyện:v

"Mèo con dậy đi nào" Diêm Vương ôm lấy cô vẫn quần nguyên chăn bông vào trong ngực, hơi thở nóng rực phun bên cổ cô, chọc cho cô khề run lên. Khiến cô gái nhỏ choàng tỉnh giấc. Ngái ngủ liên tục hỏi:

"Ư. Đứng mà, sao anh cứ đụng vào người em thế?" Thiên Vân là rất bất mãn nha. Mặc dù anh đẹp trai, cũng quen. Mà người ta vẫn là con gái chó bộ. Ngại Ngại ngại.

"Vi anh yêu em." Diêm Vương vậy mà vẫn yên vị ăn đậu hũ cô, Béo béo cái bụng mỡ. Anh là anh yêu chết cái bụng mỡ này nha.

"Sao anh sờ em?"

"Vì yêu cơ mà em cho anh ăn chay lâu như vậy. Phải chiếm tiện nghi chứ"

Cô cố đẩy anh ra ai ngờ tên nào đó ôm càng chặt, đã vậy còn cắn mấy cắn cô nữa chứ.

"Anh sao lúc nào cũng cắn em thế?"

"Vi anh muốn ăn em."

"Sao anh lúc nào cũng thích bắt nạt em thế?!"

"Ai bảo em không cho anh ăn. Người ta học tự kiềm chế lâu lắm rồi."

"Haiz... Thật không hiểu vì sao em lại có thể chịu đựng được cái loại hành vi xấu xa như thế của anh suốt bao năm tháng trời thế không biết!"

"À cái này dễ lắm. Vì em yêu anh rồi."

Cảm ơn nhiều qua đã ủng hộ nha.

Hon nữa ta cũng chăm rồi nà. Vậy tại sao mem không cho ad một sao vàng động lực?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13-2

- Anh... Anh định làm gì đấy- Quần áo bị kéo rớt cuộc khiến Thiên Vân choáng tỉnh khỏi cơn khiếp hãi, nhưng hành động của hắn thoáng chốc lại khiến cô không cách nào bình tĩnh trở lại.

- Không phải là em phi lễ anh trước sao. Hon nữa. Hình như quần áo em "rớt" rồi.-Nghĩ lại thì đúng là tại cô nổi máu mê trai trước nha. Mà chợt dạ, mím mím môi, dù sao hành vi ban nãy của nàng cũng chẳng về vãng gì.

Thấy cô gái nhỏ có chút chợt dạ thì Diêm Vương khẽ cười, tiếp tục công việc của mình, ngón tay còn dừng ở cổ áo cô. Thiên Vân kịp phản ứng mà vội vàng thụt lùi lại, dẫn đến cái nhìn chằm chằm ngờ vực của hắn.

Đưa tay sờ mũi làm giảm bớt tâm tính xấu hổ một chút, lại đột nhiên phát hiện hai tay còn dính trên ngực hắn, vừa vận... đặt lên hai hạt đậu nhạy cảm. Vậy là trong giây phút mấy đi ý thức. Tay còn bóp hai cái.

Mới vội vàng rút hai cái tay tạo phản về. Chớp mắt lại hơi hối hận, vì sao ư, Diêm Vương đại nhân sắc mặt trầm xuống, tầm mắt âm lãnh nhìn cô.

Thiên Vân liếm liếm môi, nuốt nước miếng, lúc này mới tìm lại được giọng nói bình thường của mình:

- À thì anh tắm đi nha. Em ra ngoài chút. Đúng rồi. Nước ập rồi anh tắm. Em đi- Vừa nói vừa đẩy đẩy, đã thế còn phải ra sức không cho mắt mình dán lên thân hình trần trụi của hắn.

Nhìn động tác của cô muốn trốn mà vô thức nhú mày. Lại ngược mắt nhìn Thiên Vân, vì dính nước mà quần áo dán sát trên người, khiến hắn bỗng thoáng có cảm giác kỳ lạ, cổ họng hơi khô khốc. Khiến không khí nhất thời có phần lúng túng, ánh mắt tán loạn một hồi, cuối cùng lại rũ mắt xuống một cách tội nghiệp.

- Nhưng em cũng ướt rồi mà. Hay chúng ta tắm chung đi. Em thích có thể sờ mà. Hon nữa chả nhẽ em không nghe lời anh.- Diêm Vương giờ còn tỏ ra tội nghiệp y như cô bắt nạt, hất hủi mình chứ. Nhưng Thiên Vân cũng đầu vờ. Mắt lập tức ngấn nước:

- Nhưng mà Dì cả người ta đến thăm nha. Tắm ở đây không tiện. Chết rồi bụng lại đau rồi bỏ em ra.- Thiên Vân khẽ xoa bụng, vụng trộm ra sức xoa cái má nóng bừng của mình. Và đương nhiên Diêm Vương đã chính thức về mặt âm trầm

Như thời cơ đến Thiên Vân, đi lên khỏi bể xong cầm khăn lông bọc người mình lại lại, cô vừa kéo khăn tắm mặc lên. Còn khẽ liếc lại, nuốt nước bọt ực một cái, vừa ngai ngừng dời mắt đi chỗ khác. Thiên Vân âm thầm nắn mình nhát gan, đầu óc thỉnh thoảng lại xẹt qua cảnh tượng ban nãy, mây hồng lại tấn công hai gò má.

Nếu mà ở trên như thế, chắc cô bị lôi cổ vào đồn công an luôn rồi.

~~~~~

Vừa chạy ra phòng thì cô rúc ngay vào giường. Hết ầm lên. Suýt nữa thì vì mê trai, mà trao cho người ta rồi may cô nhanh trí. Không chắc chết cô mất.

Một lúc sau Diêm Vương bước đến. Đầu của hắn ẩm ướt, đang dùng khăn mặt sát. Tức khắc khăn bị đoạt khỏi bàn tay của hắn, mong chờ nói:

-Em giúp anh lau!-

Hắn thấy vậy thì vội vàng nắm cổ tay cô.

-Để tự anh!-

Thiên Vân mở to đôi mắt, có chút ỳ khuất nhìn hấn, giống như hấn khi dễ cô. Thấy cô bộ dáng ỳ khuất, khiến hấn lại vội vàng thỏa hiệp, buông tay cô ra.

Lập tức, hấn ngồi ở mép giường, nàng quỳ ở trước mặt hấn, bắt đầu giúp hấn lau tóc.

Mà nàng không phát hiện đến, bởi vì vạt áo rộng mờ, bộ ngực hơi lộ ra bị người trước mắt xem toàn bộ.

Hấn ngồi, cô đứng, độ cao kia vừa tầm để cho hấn nhìn thẳng vào bộ nhũ hoa mon mờ kia của cô, hơn nữa động tác cô chà lau bộ ngực kia hơi hơi đụng đưa, nghiêng về phía mặt hấn.

Kết quả hấn không ngừng rục rịch, mắt nhìn chăm chăm khăn tắm trong vạt áo Thiên Vân.

Đã vậy Thiên Vân không biết còn nhìn hấn vui vẻ mím môi cười. Kỳ thực tóc hấn mềm như tơ, thậm chí chất tóc còn đẹp hơn cô nữa, sờ vào làm cô nhớ tới cảm xúc khi sờ măng tron mìn ban nãy. Ừc, hôm sau có nên vào pha nước cho hấn không nhỉ.

Không được không được, cô sợ đến lúc đó mình không khống chế được, tính háo sắc bùng nổ thì làm sao? Không lại như truyện cô bị xông tới ăn sạch sành sanh?

Cứ thế, Thiên Vân vừa lau tóc cho Diêm Vương, hai má vừa bốc khói, xung đột dữ dội.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ. Mả hưng phấn cầm khăn tắm lớn lau tới lau lui trên người anh, "Bỗng Thiên Vân nhìn chăm chăm vật lại đứng thẳng lên:

- Anh ?- Sừng sốt một chút, sau đó đem khăn tắm quăng đi, chạy ra bên ngoài, miệng càng không ngừng nói, "Đại sắc lang... Đại sắc lang..." Để lại người nào đó cười khổ. Lại phải đi tắm lại rồi

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cung chiều .-

"Thiên Vân muộn rồi đi ngủ đi." Lúc này Diêm Vương đang ngồi phê duyệt sổ sinh tử. Thì thấy Thiên Vân cứ đi đi lại lại, Đã thế còn mặc chiếc váy mỏng nha. Đây không phải có tình chộc tức hấn hả. Ăn không cho ăn mà còn cố tình khiêu khích. Khiến tiểu đệ đáng thương của hấn biểu tình này giờ này.

"Không đi ngủ đâu, mới có 9h tối chứ bộ. Em chơi một lúc cơ. Với lại anh muốn lấy gì em đi cũng tiện nha." Thiên Vân dường như không để ý. Mà này giờ, Diêm Vương khuyên một hồi vẫn không chịu đi.

"Anh bảo muộn mà đi ngủ."

"Không Không ra"

Diêm Vương có bao nhiêu tính nhẫn nại đều bị cô quấy hết, hấn đứng dậy kéo cô hướng đi ra cửa thì Thiên Vân vội vàng quay người nhanh chóng cặp chân lên eo, tay ôm chặt cổ hén, trong miệng hét lên:

"Không muốn... em không muốn đi ra ngoài... Anh hết thương em chứ gì. Cứ đuổi thế. Không ra."

"Buông tay!" Đôi dường như có chút tia máu, mà nhìn cô gái nhỏ trong lòng, giống như muốn ăn thịt người vậy.

"Không cần..." Thiên Vân là cứ gắt gao ôm hấn, đôi mắt ngập nước nhìn lại.

"Anh muốn uống cà phê, em đi pha giúp anh đi! Nhớ em vẫn là người hầu anh đấy."

"Ách... Nhưng...." Thiên Vân nghiêng đầu tự hỏi, trách nhiệm của cô chính là hầu hạ anh, anh muốn uống cà phê, cô đương nhiên hấn là đi làm cho anh, Nhưng cô là vẫn muốn ở đây chơi nga. Wifi ở đây mạnh nhất chứ bộ..

Cô nghĩ cái gì tất cả đều viết ở trên mặt, tuy rằng bây giờ gương mặt như một con mèo nhưng hấn vẫn là nhìn thấy rất rõ ràng, thật sự là không biết nên khóc hay nên cười, Cô là luyến tiếc wifi như vậy, không nghĩ cho tiểu đệ hấn ư?

"Cái kia.... haiz đợi 5 phút. Cắm anh rút dây mạng biết chưa?" Thiên Vân không xác định hỏi.

"Uh. Mau"

"Vậy anh chờ tôi, tôi lập tức sẽ trở lại!" Dứt lời, đã giống như một tên lửa mà phóng xuống dưới lầu.

~~~~~ N giây sauuuuuu

"Cà phê đâu?" Diêm Vương nhìn chằm chằm vào màu trắng trước mắt không vui hỏi.

"Cà phê uống đối với cơ thể không tốt, vẫn là uống sữa tốt hơn!"

"Anh chỉ uống cà phê, mau đi!"

Nhìn hần bộ dáng không vui, Thiên Vân lại tuyệt không sợ hãi, cố chấp đứng đó, vẫn không nhúc nhích.

"Vân.-.!" Khi nào thì lời nói của hần không có trọng lượng? Có phải hần rất nhân nhượng cô hay không? Chiều cô quá cô làm phản hả? Cũng đúng, anh sớm nên một cước đem cô đá ra ngoài mới là bình thường, cứ nhiên theo cô hồ nháo lâu như vậy, thật sự là trúng tà rồi!

"Đổi cho anh, không anh rút dây mạng" Nghe thể mặc dù như sét đánh ngang tai. Nhưng Thiên Vân thờ phỉ phỉ hai tay chống nạnh, trừng mắt hung dữ nói:

"Chỉ cho uống sữa, không cho phép uống cà phê!" Cô cũng là phát cáu lên!

Diêm Vương hơi chớp mắt nhìn cô trong chốc lát, Thiên Vân Bỗng thấy mình vừa hành động ngu ngốc, nhớ không có mạng mà, Đang định thỏa hiệp, Bỗng thấy hần bực mình mím môi, sau đó bùng lên ly sữa kia, một hơi uống cạn.

Thấy anh uống hoàn, Thiên Vân nhếch môi lộ ra một nụ cười ngọt ngào, vừa lòng gật đầu, đem dẹp cái ly.

Chưa lâu sau đã trở lại, Diêm Vương nhìn cô nhú mày hỏi:

"Em còn muốn làm cái gì? Về phòng ngủ đi."

"Không người ta là muốn chơi nga!" Nói xong lại lui đến sofa, tiếp tục sự việc của mình. Hần cứ thủ thi."Mặc kệ cô". Dù sao nói chuyện với cô cũng như không, thật không nghĩ tới tiểu bạch thỏ này cứ nhiên cố chấp như vậy!

Chơi game liên tục lại không có quay về phòng của mình, đang chơi nhưng mí mắt cũng không chịu thua kém mà càng ngày càng nặng.

Thật lâu sau, Thiên Vương mở mắt ra nhìn về phía cô gái nhỏ trên sofa. Cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn co tròn lại, trên gương mặt nhỏ nhắn thật bản, bộ dáng ngủ say lại hồn nhiên như trẻ con.

Có lẽ là ngủ không thoải mái, Thiên Vân xoay người nhưng hiển nhiên đã quên này chỉ là sofa nho nhỏ, mà không phải giường lớn thoải mái, mắt thấy môi sẽ hôn mặt đất, Diêm Vương không khỏi trong lòng cả kinh, trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh sofa đón được cơ thể nhỏ nhỏ của cô, không vui trừng gương mặt nhỏ nhắn lại bản của cô.

Thiên Vân lại một chút cũng không ý thức được mạo hiểm vừa rồi, xoay người ở trong lòng anh, tìm vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ.

Hần vẫn trừng mắt cô, cũng không biết là bất mãn cô không cẩn thận như thế hay là bất mãn chính mình khác thường, cơ thể nhỏ nhỏ kia truyền tới độ ấm rất ấm áp, khiến cho anh không muốn buông ra, đưa tay xoa vết bầm trên gương mặt nhỏ nhắn, cảm nhận được sự đụng chạm trên da thịt trắng mịn kia, trong lòng bắt đầu có chút cảm xúc kì lạ, trong mắt hiếm thấy mà xuất hiện mỉm cười.

Bạc môi áp lên cánh môi phấn nộn của cô, chỉ là nhẹ nhàng dán lên liền rời đi, nhìn cô vẫn như cũ ngủ say, hóc miệng tà mị nhếch lên

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hình như cô thực sự thích hần rồi

tối hôm qua Thiên Vân phải nói là ngủ rất xấu. Ban đầu thì hần lấy cô là gối ôm, cuối cùng giữa đêm bị cô phản công, Đè nguyên cả người cô lên người hần, khiến hần căn bản không sao ngủ được. Haizz.

Sáng sớm Diêm Vương mới tỉnh lại mắt nhìn người ở trong lòng, hôn lên trán cô một cái rồi nhẹ tay nhẹ chân chuẩn bị rời giường. Mặc dù tên nào đấy vẫn muốn ôm lấy cô không có ý rời giường.

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể ấm áp kia rồi xa mình, Thiên Vân bất mãn bấu môi hướng sát tới trong lòng hần, mà ôm lấy không buông.

-Ngô... Miu Miu em đi đâu đấy. Ở đây nằm với chị một tí nào- (Miu là con chó của chị Thiên Vân nà.-.)

Nhưng mà vô tai Diêm Vương người không biết là con.... Thì nhìn người đang ôm chặt mình, khóe miệng nhin không được giật giật, Mặc dù cô ôm mình là thật, nhưng trong lòng chưa từng thỏa mãn, vì cô coi hấn là người khác. Hơn nữa Miu là ai? Thiên Vân là của hấn chứ bộ...-

Vậy là anh mang theo một bình giấm chua hạng nặng. Mặt đầy sắc khí. Lạnh lùng nói:

- Hắc Bạch Vô Thường, hai người bắt người tên miu miu gì đó liên quan đến Thiên Vân ngay lập tức, bắt hấn về đây!-

-Dạ- Hắc bạch vô thường từ đâu xuất hiện. Rồi cúi xuống đồng thanh. Rồi biến mất, bầu không khí bỗng trở lên trầm lắng,

-Ngô... Nằm xuống đi. Ôm ôm- Đang ngái ngủ nên còn chút khàn khàn. Lại tiếng hội thoại ban khiến Thiên Vân khẽ cau mày, lại ở trong lòng anh tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ.

Nhìn tiểu mèo nhỏ, trong lòng thở dài một tiếng, lần đầu tiên cảm thấy việc này có chút phiền. Muốn giận mà nghe cô này thì lòng mềm nhũn rồi. Lại nằm trong chốc lát, đợi Thiên Vân chìm vào giấc ngủ mới nhẹ nhàng buông cô ra, đứng dậy xuống giường. Đi ngay vào điện Diêm Vương.

~~~~~

Vừa vào thấy hắc bạch vô thường cũng ngay lập tức xuất hiện. Bắt theo một con cún.-.

- Thừa... Thừa Diêm Vương, Đây là Miu Miu con cún của Phu nhân ạ.-

- Ném. ném ngay lập tức Không được để Thiên Vân thấy. Mau. Thiên Vân thấy lại hất hủi ta giờ. Nhớ. Ném con chó này xuống 18 tầng địa ngục. Không được Siêu sinh biết chưa.-

hớ một con chó mà dám chui vào lòng bảo bối của hấn hả. Hấn cho nó biến mất luôn Vừa nghĩ Vậy Diêm Vương nào đó như loại bỏ tình địch. Mà vui vẻ lạ thường vừa hát, vừa rung chân, vừa phê duyệt tấu sớ.

~~~~~

Còn Thiên Vân đang ngủ không biết bởi vì nằm mơ thấy cái gì mà khóe miệng nhếch lên độ cong đẹp mắt, nói thầm một tiếng, vẫn chưa tỉnh lại, cô vô ý thức đưa ra một tay trắng muốn ôm lấy thân thể cứng rắn khiến cô lưu luyến, nhưng lục lọi hồi lâu vẫn chưa đụng phải nhiệt độ quen thuộc.

Lông mày đẹp nhíu lại theo ý thức, cô nghi ngờ mở ra đôi mắt buồn ngủ, lúc này mới phát hiện ra trên giường căn bản không có người tên mặt dày, chuyên môn chui vào giường cô đòi ôm cô ngủ bằng được. Bỗng có chút không quen.

Hiện tại cô đã hết buồn ngủ, kỳ thực chả biết từ lúc nào, cô phải ôm thân thể kia mới có thể an tâm ngủ. Hơn nữa, thiếu mùi hương của hấn lại thấy khó chịu.

Nhưng có thể hấn chui vô phòng tắm nga. Thế là Thiên Vân đi vào phòng tắm với ý định nhìn trộm nhưng vẫn không có nhìn thấy bóng dáng của hấn, lông mày xinh đẹp của cô hơi nhíu.

Sau đó lại vào trong phòng thay quần áo, nhưng là vẫn không có tìm được bóng dáng của hấn. Tìm khắp mọi góc gian phòng một lần, nhưng vẫn không tìm được.

Trong nháy mắt cô có cảm giác kinh hoàng, cô vội vã ra khỏi phòng, vừa gọi tên hấn, vừa đi đến những chỗ hấn thường đến, cô phải tìm được hấn, cô phải ôm hấn ngủ mới có cảm giác an toàn, từ sớm cô đã không thể rời bỏ hấn. Chắc cô thực sự thích anh rồi.

.-. U U mai ta ra chương nữa nha. Nên mn vote ủng hộ nga nga.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không nhớ mà chỉ lạnh nên dậy thôi

-Diêm Vương... Anh đẹp trai oi... Anh đang ở đâu? anh..... diêm vương-.....-Thiên Vân nhẹ giọng hô, bởi vì cô sợ động tác quái dị này bị những người khác phát hiện, tiến tới giẫm cợt cô. Lúc đấy mấy cái hồ cô trốn cũng chả nổi.

Diêm Vương ở điện thì nghe được thanh âm của cô liền hớn hờ, quăng nguyên chiếc bút lông vào giữa mặt bạch vô thường thành một mảng đen xấu xí.

Rồi tung tăng chạy tới chỗ Thiên Vân. Nhưng dường như chợt nhớ ra cái gì đó. Quay lại khẽ nhíu chân mày, lạnh giọng nói:

"Nơi này không có chuyện gì rồi, hai người đi xuống đi! Nhớ quãng con chó đi càng xa càng tốt, không cho nó chuyển kiếp."

"Dạ, thuộc hạ cáo lui." Mặc dù bất mãn cái vết mực đen xỉ trên mặt, nhưng vẫn cung kính nói, trong nháy mắt không một tiếng động biến mất trong thư phòng.

Diêm Vương hẳn là không hy vọng phu nhân nhìn thấy con chó này là cái chết. Mà Diêm Vương cũng không hy vọng bé con của mình thấy con chó này, đồng thời cũng không cho hai tên hắc bạch vô thường thấy bảo bối của hắn hừ.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi vì hắn không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy bộ dáng mặc áo ngủ mỏng manh của phu nhân hắn nha. Chắc hẳn là nghiên cứu bao nhiêu sách mới tìm ra cả đồng đồ ngủ gọi cảm như thế nha.

Diêm Vương vừa ra khỏi thư phòng đã thấy Thiên Vân cách đó không xa đang đi về phía này, hắn vẫy tay, dịu dàng nói:

"Vân nhi tới đây." Nhìn về hướng phát ra âm thanh, liền thấy người đàn ông dưới ánh đèn dùng ánh mắt cung chiều ngó cô. Mà chạy như bay về phía hắn. Nhưng không hiểu sao hậu đậu đúng lúc này, khiến cô vấp, mà sắp hôn lầy mặt đất.

"Chạy nhanh làm cái gì hậu đậu." Hắn thấy cô anh vuron tay về phía cô, sau đó ôm chặt thân thể nhỏ bé không cho cô hôn mặt đất.

"Thiên Vân là nhớ anh hả, Sao anh vừa đi đã dậy, còn như con lật đật chạy đi tìm anh thế này" Diêm Vương tựa đầu vào tóc, ngửi hương thơm trên người cô, dịu dàng hỏi, anh đưa tay vuốt ve sau lưng.

"Ai... ai... thêm nhớ.. nhớ anh chứ" Nghe hắn nói khiến Thiên Vân có chút xấu hổ, mà vội vàng ẩn người hắn ra, nhưng hắn là Diêm Vương đó, sức khỏe như voi. Cuối cùng, sau hồi lâu rằng cô, cô cũng chịu khuất phục yên vị trong lòng hắn. Mà thoải mái hít vào mùi vị đặc trưng trên người anh, đột nhiên cảm giác buồn ngủ một chút, xem ra lồng ngực hắn thoải mái nhất.

"Không nhớ? Vậy sao anh vừa đi đã tỉnh rồi hả?" Diêm Vương cung chiều hỏi.

"Tại... tại..... Lạnh nha. Đứng rồi lạnh. Không phải tại anh không cho em đồ ngủ từ té hả. Nên đáng ra anh phải ôm giữ ấm cho em nha. Nhưng anh đi rồi lạnh chết á" Thiên Vân nũng nịu nói.

"Thật xin lỗi, mệt mỏi sao?" Hắn nghe cô nói thì khẽ cười, trong mắt tràn đầy hạnh phúc cùng áy náy, yêu thương hôn mặt cô một cái, dịu dàng nói.

"Ừ, anh đang làm gì?" Thiên Vân giống như con mèo nhỏ lười biếng tựa đầu trên ngực anh, không chút để ý hỏi.

"Đang xem tội danh để lát còn phán tội"

"Thật á. Muốn em giúp anh không"

"Đừng lo lắng, là chút chuyện không quan trọng, em nha, chỉ cần giúp anh bổ sung thể lực thật tốt là được." Hắn ngụ ý cười tà nói, cung chiều nheo mắt cô.

"Bổ sung thể lực? Cái tên khỏe hơn trâu như anh mà cũng cần bổ sung thể lực. Không đùa người ta chứ?-

"Đương nhiên. Tại em cho người ta học khóa học tự kiểm chế mà sắp hồng tới nơi rồi này."

"Kệ.... Kệ anh chứ. Bỏ ra. Cẩm anh động. Tên khỏe như trâu như anh thì có mà em không xuống nổi giường à." nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, luôn miệng kháng nghị, người đàn ông sao có thể kéo như vậy, coi như hắn thông minh. Nhưng cô đọc ngôn tình nên cô không ngu đâu nha.

-Ha ha ha..... Anh rất vui về khi bảo bối khen ngợi, anh là vì em mà khiêm chế biết bao lâu rồi. Cho anh ăn nha." Diêm Vương ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực cười tà nói, cô thật đáng yêu, để cho hắn yêu cô đến không dừng được, thật vui khi chỉ có anh mới nhìn được nhiều phong tình của cô đến vậy.

"Oa..... Không cần a, ai tới cứu ta." Thiên Vân nghe anh nói như vậy, vội hét lớn, anh đúng là yêu nghiệt chuyển thế, lời nói tà khí như vậy cũng làm cho cô cảm thấy mê người, hồng bét là cô còn cảm giác rất vui vẻ, thật hết cách cứu chữa.

"Ha ha ha..... Bảo bối không cần kích động như thế! Phải chăng em xấu hổ. Nhưng rồi em sẽ thích cho mà xem"

"Anh còn nói đòi ăn em nữa. Đừng trách.-....." Cô giả vờ giờ nắm đầm dọa hắn.

"Biết rồi, biết rồi" Diêm Vương cười ha ha nói, quanh quần đùi đây đều là tiếng cười phát ra từ nội tâm.

"Biết thì tốt" Thiên Vân trên mặt đầy bất đắc dĩ, thái độ thấy chết không sờn, thật ra trong lòng mỉm cười hạnh phúc, không phải cô không có nguyên tắc, mà là trên thế giới này căn bản cũng không tìm được người yêu cô giống như hắn, có lẽ bởi vì cô không muốn tìm kiếm! Bởi vì cô đã có hắn, chỉ cần hắn vui vẻ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Trèo tường

"Diêm Vương, Anh hôm nay phải làm nốt việc còn gì. Dậy ngay cho em"-Thiên Vân lay lay diêm vương liên tục, thì từ trong chăn giọng nói êm ái từ từ vang lên:

"Bây giờ anh mệt chết đi.... Mệt chết đi... Rất muốn ngủ... Muốn ngủ."

Diêm Vương nhắm hai mắt lại như cô mong muốn mà cuộn tròn mình trong chiếc chăn bông ấm áp.

"Anh đẹp trai ơi ~ Phu Quân a~~ Ông xã?" Cô gái nhẹ giọng gọi người đàn ông đang cuộn tròn mình ở trên giường, người đàn ông giống như ngủ hết sức ngọt ngào, không có chút phản ánh với giọng nói của cô.

"Cái hương liệu gây mê này thật hảo hảo có tác dụng nha ~~, ông xã, thật xin lỗi, em muốn đi ra ngoài một lát, sẽ trở về thật nhanh, hi hi. Em đã xin phép anh rồi, như vậy không phải là lên ra ngoài nhé! Cảm không được lỗi em đi tra tấn nha. Người ta dẫu gì cũng là vợ anh chứ bộ nhờ nhờ. Thôi em đi chơi đây." Một cô gái nhỏ đặc ý nói, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán người đàn ông.

Một giây sau, một bóng dáng nhỏ nhắn lén la lén lút, đi ra ngoài cửa. Sau một giây đồng hồ, người đàn ông anh tuấn vốn ngủ say ở trên cái giường xa hoa mở ra trông mắt như chim ung, làm cho người ta trầm mê trong trông mắt đen xinh đẹp.

"Chậc phạt em có nhiều cách lắm. Đầu cần đến lỗi đi tra tấn. " Diêm vương khẽ lắc đầu cười. Rồi nhìn tên lén lút ở góc xó.

"Bạch vô thường, người là rảnh quá sinh ra nhìn lén hả. Mau đi theo Thiên Vân. Đừng để Tiểu Vân phá hoại. Và đặc biệt cảm không cho tên nào lại gần. Tên nào dám thì ngay lập tức cho hồn siêu phách tán, không được siêu sinh. Biết chưa" Bạch vô thường đang trốn thấy bị phát hiện thì giật mình. Rồi ngay bình hương xuống đất. Vẫn vội vàng nhận lệnh chạy ra ngoài.

~~~~~

Ở bên ngoài Thiên Vân đang một lòng nghĩ cách làm sao trèo qua tường cung điện. Haiz Từ ngày cô trốn thành ra Diêm Vương biến ra một tầng tường thành ngăn không cho cô ra,. Ngừa cô lên cao, ánh mắt chăm chú, kiên quyết.

Đang nghĩ bỗng thấy chỗ cửa Điện, hiện rõ trước mắt Thiên Vân. Đó là một cặp sư tử đá oai vệ hùng tráng, cao đến một nửa cánh cửa Điện, mà tường vây chỗ cửa cung này tương đối thấp, nếu trèo lên sư tử đá trước rồi nghĩ cách trèo lên tường thành lại, không phải là không thể thực hiện.

Thiên Vân nhìn chòng chọc sư tử đá nửa ngày, không tự chủ được nở nụ cười mỉm. Hí ha hí hửng chạy tới chỗ sư tử đá. Bạch Vô thường vừa đi ra thì thấy, Thiên Vân bắt đầu dùng cả tay lẫn chân bám lấy sư tử đá trèo lên. Nhưng không vội ra. Thầm nghĩ: *Phu nhân này của hần này cũng to gan quá đi, sư tử của Diêm Vương mà cũng dám trèo!"

Còn Thiên Vân sau một hồi vật lộn với con sư tử, mồ hôi trên mặt chảy xuống, hai tay chà vào đá đau nhói, cô vẫn không để ý, trong đầu duy nhất chỉ có một niềm tin, nhất định phải trèo lên đó.

Sau nửa khắc, Thiên Vân vẫn còn ôm đuôi sư tử, cách mặt đất chừng vài thước, còn trượt lên trượt xuống mấy lần, lại trèo lên lại. Thế nhưng cô không tức tối, cứ như không nhìn thấy máu ứa ra tay, tiếp tục trèo lên.

"Ê Vân hân, cô là đồ ngốc à? Sư tử cao như thế, lại không có thang, sao cô trèo lên được chứ? Còn chảy máu kia, tiểu tử tông nhà tôi ời. " Bạch vô thường phá ra cười. Thấy cô lại trượt xuống đuôi sư tử lần nữa, Bạch Vô Thường nhíu chặt mày, tiến lên, không nói câu nào túm cô cùng nhảy qua tường.a" Được chưa, giờ muốn đi đâu tôi dẫn đi"

"Tiểu thụ a~. Cảm ơn nha. Ta thấy người ta bảo ở dưới đây có canh mạnh bà nga. Ta muốn xem làm thế nào á. Giúp ta đi nha nha."

"Được nhưng với 1 điều kiện. Cô không được uống canh mạnh bà biết chưa."

"Tại sao?"

"Vi.-. Uống vào sẽ có 1 khoảng khắc cô nhớ lại kiếp trước. Nhưng rồi sẽ phải gấp gấp siêu sinh. Nhưng nếu cô không chấp nhận sẽ hồn bay phách tán. Mãi mãi không chuyển kiếp. Mà chả nhẽ cô nỡ bỏ Diêm vương ở đây hả. "

"Đương nhiên không nỡ rồi. Người ta lần đầu được anh đẹp trai yêu chớ bộ bỏ thì phí, phí lắm "

"Biết thì tốt ta dẫn cô đi"

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Tiểu Vân nấu canh vong tình .-

Thế là cô được Bạch Vô Thường dẫn đi tới chỗ Mạnh Bà, học bà bà pha chế canh Mạnh Bà.

Thiên Vân theo sau nhìn Bà Bà pha chế, hí hửng nhìn màu sắc hai chén canh trong tay Mạnh Bà thay đổi liên tục đủ sắc màu, không khỏi hỏi:

"Bà bà ơi cái cây này là gì thế sao nó đổi màu liên tục thế."

Mạnh Bà ngẩng ra, suy tư một lát rồi nói:

"Nha đầu, người có hay không nghe qua một câu nói?Bỉ Ngạn Hoa lộ nấu Vong Tình!"

"Chưa à.. Dân nữ nông cạn mong Mạnh Bà Bà chỉ giáo"

"Theo những lời này có thể biết, nguyên liệu chế biến chính là Bỉ Ngạn Hoa rồi."

Bỉ Ngạn Hoa? À cô từng trồng nha. Cơ mà trồng có 2 ngày cây chết ỉu rồi. >< Kỳ thực không phải do cô không biết trồng đâu. Mà do... do.. do diêm vương muốn nó châu trời đất, đứng rồi do Diêm Vương.

Mà hồi đấy hình như cô trồng là vì hiếu kỳ, Bà cô bảo, Bỉ Ngạn Hoa, ác ma dịu dàng.Loại hoa vượt qua tam giới, không có trong ngũ hành, sống chết ở miền cực lạc, vô hành vô diệt, rực rỡ đỏ tươi. Trong truyền thuyết đóa hoa tự nguyện đi vào Địa phủ, bị Chúng Ma sai khiến trở về, nhưng vẫn quanh quẩn trên đường Hoàng Tuyền, Chúng Ma không đành lòng, đồng ý để cho nàng nở ở trên đường, một lòng dẫn dắt cùng an ủi hồn tách khỏi Nhân Giới.Hoa như máu đỏ tươi rực rỡ, có hoa không có lá, là hoa duy nhất chỉ có ở cõi u minh này. Truyền thuyết mùi hoa có ma lực, có thể gọi lại ký ức tiền kiếp của họ (-.-).

Bà cô còn bảo là, vì thế mà bỉ mạn chỉ có thể sinh sôi, cũng như mọc duy nhất chỉ trên đường Hoàng Tuyền mới có. Khi linh hồn vượt qua Vong Xuyên, liền quên mất những việc đã từng làm khi còn sống, tất cả đều lưu lại ở Bỉ Ngạn, người xưa liền đập hoa thông hướng tới ngục âm u.

"Bà bà. Bỉ Ngạn Hoa nở ở chỗ nào? Mang ta đi xem một chút đi.À còn cho ta mấy cây trồng cho vui nha"

Mạnh Bà gật đầu một cái, tạm thời buông bát canh trong tay. Kéo theo Thiên Vân, xoay người hướng phía trước đi tới. Bạch Vô thường là thấy tiểu Vân không sao, bèn lơ là nhiệm vụ, Chuồn đi kiểm Hắc vô thường.-.-

~~~~~

Cảnh sắc trước mắt, tựa một bức tranh lụa tuyệt đẹp, phủ kín toàn bộ mặt đất.

Người ta bảo rằng:Bỉ Ngạn Hoa, hoa nở một ngàn năm.Hoa nở nhìn không thấy lá, có lá không thấy được hoa, hoa lá không gặp gỡ, sinh tồn bỏ qua nhau. Cùng nhớ cùng tiếc vĩnh viễn cùng mất nhau. Như thế hoa lá không bao giờ gặp nhau, cũng không cách nào lưu luyến bi thương.

Cho dù cảnh sắc trước mắt một bức tranh tuyệt đẹp mà chưa từng được thấy, Nhưng lạ thay trong lòng cũng không hiểu thoáng chút bi thương sâu sắc. Lại đau lòng đến rơi lệ, quen thuộc tựa như... Tiền kiếp mình cũng vậy.

Mà chắc cùng phải thôi, vì Bỉ Ngạn đúng là chia lìa cùng đau thương.

"Nha đầu, làm sao thế?" Mạnh Bà thấy Thiên Vân khóc thì không khỏi hỏi thăm.

Thiên Vân khẽ lắc đầu một cái:

"À ta không sao,nhưng bà bà ơi sao bà lấy hoa này làm nước vong tình."

Mạnh Bà cười cười, Từ tốn bước đến nhẹ nhàng ngắt một cánh hoa đỏ tươi.

"Nha đầu a, người nào khi còn sống, cũng đều rơi lệ. Ta đây, đều đã thu thập từng giọt từng giọt nước mắt của bọn họ cùng Bỉ Ngạn Hoa này nấu thành canh. Như ta muốn nhắc cho họ nhớ những vui sướng, cũng như bi ai của cuộc đời họ lần cuối trước khi mọi thức hoàn toàn xóa hết."

"Chắc bà cũng ác quá nha. Nhờ người ta có cuộc đời khổ sở, bà càng làm người ta khổ thêm thôi."

"Nha đầu ngốc,... Mà không định đi làm việc à. Hay ta bảo Bạch Vô Thường lôi người về cho Diêm Vương." Bà Bà cau mày lườm Thiên Vân, Khiến tiểu Vân không khỏi đỏ mặt hỏi. Vội chạy đi lấy lòng. Ôm Chặt tay Mạnh Bà nũng nịu.

"Bà bà thôi mà người ta biết sai rồi. Bà Bà đừng trả tôi về chỗ Diêm Vương không mong đất nhỏ bé của tôi nở hoa mất, rất đáng thương nha."

"Biết thế thì đi ra đằng kia. Ta nấu cho người cho người ta uống."

"Dạ"

"Tiểu công tử, nhìn tướng tá công tử cũng có vẻ là người có tiền đi. Công tử trả chút tiền ta mới cho qua nha. Không thì ở lại đây vĩnh viễn hôn siêu phách lạc nha."

Mạnh Bà giật mình, thấy bộ dạng ngu dại của người kia, bất giác thận trọng lôi kéo ống tay áo của Tiểu Vân

"Nha đầu, người đang...trắng trợn cướp đồ! Mau cho người ta đi đi"

Tiểu Vân thân nhiên nhún vai:

"Bà bà ơi cho người ta kiếm chút tí đi. Bản cô nương từ nay về sau sẽ cướp của cả quý hôn! Không sai! Về sau, ta chính là thổ phi của Địa phủ! Muốn đi qua nơi đây, phải để lại tiền mua đường. Rồi ta chia bà 50:50. Kỳ thực tên diêm vương ki bo kia có cho ta tiền gì đâu. Làm lần trước chơi chịu phải hôn người ta thì chớ. Về còn làm ô sin cho hân cả tuần liền...-. Khô lắm"

Mạnh Bà hướng Tiểu Vân giơ ngón tay cái lên, rất là sùng bái tán thưởng nói:

"Có mỗi người mới dám làm thế đấy. Đã thế còn mắng Diêm Vương. Cẩn thận không lại bị lôi đi tra tấn đấy"

"Không lo, không lo Người ta dễ thương như này Diêm Vương KHÔNG nỡ đâu"Thiên Vân hất mái tóc.

Oan hồn nghe thà thì cũng ngoan ngoãn đưa tiền tới tay Thiên Vân. Thiên Vân vui cười hơn hờ, đầu tiên tự mình bắt lấy Tiền như ăn cướp, từ nay về sau liền bước trên một cái tiền đồ tươi sáng. Rồi Thiên Vân đưa cho oan hồn bát canh bảy màu trên bàn, vừa định mở miệng chọn một chén thì mặt của Tiểu Vân trong nháy mắt phóng đại ngay trước mắt.

"Hắc hắc, người anh em. Bát màu đỏ uống cũng tương đối ngon..., sau khi uống xong bảo đảm người phiêu phiêu dục tiên. Nếu không, tôi thử một bát xem?"

Quý hôn bán tín bán nghi, nhìn thấy vẻ mặt nham hiểm của Vân, liền nuốt một ngụm nước bọt, thức thối bụng bát nước canh màu vàng lên. Tiểu quý hôn sắc mặt trắng bệch một hồi, miệng sùi bọt mép, cứ như vậy té xỉu.

"Bảo hân uống bát canh hân liền ngoan ngoãn uống? Còn nóng vội chứ. Ta cũng chưa có nói xong, liền gấp rút như vậy. Ta là muốn nói a, mặc dù ngon, nhưng phải thêm chút đồ vào mới ăn được."

Mạnh Bà đang ngủ gà ngủ gật chợt giật mình tỉnh giấc, lau nước miếng trên miệng, lầm bầm nói: "Ôi nha đầu nhà tôi. Làm gì người ta ngất lịm rồi. Thế sao tôi làm được. cô về ngay đi. Bạch Vô Thường, lôi cổ tiểu nha đầu này ngay cho ta. Còn mấy cây bì mạn tôi nhờ người mang đến điện diêm vương cô về đi. "Nói rồi Mạnh Bà lôi cổ Thiên Vân quăng thẳng ra ngoài...-

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hôn để .... Hối lỗi

Diêm Vương giờ đây đang nằm ở nhà lẩn lộn, nghĩ kè lòi Thiên Vân về cũng như nghĩ cách "Trừng phạt" ngọt ngào nhất. Thì Nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng len lén vào phòng, trong lòng hân nhất thời vui mừng, sau đó làm bộ ngủ. Thì đúng như hân dự đoán, tiểu mèo hoang của hân, đi về thấy hân còn ngủ, thì hí hủ chui luôn vào trong lòng ngực hân.

Cảm nhận được hơi ấm, đôi môi mỉm cười dịu dàng. Hân liền mở mắt, nhúu mày giọng lạnh tanh nói:

"Đi đâu giờ mới về." Thiên Vân còn tưởng thoát kiếp nạn đang ăn mừng chuẩn bị cùng chu công đánh cờ. Vậy Mà nghe thấy giọng hân, thì run như cây sậy. Chậm chạp ngược đôi mắt long lanh lên.

"Anh.... Anh đẹp trai... Anh tỉnh... tỉnh lúc nào thế. Đói chưa. Em đi làm đồ ăn nhá" Thiên Vân cứ vậy mà cười vô hại. Trong lòng liên tục nghĩ *36 kế tâu là thượng sách*. Nhưng Diêm Vương nhà ta thì nào cho cô đi.

Mặc dù hân đang chỉ đùa cô, nhưng nhìn cô giờ một đứa trẻ con Làm sai gì, lúc nào cũng ngây ngô như vậy, ở bên Tiểu Vân chẳng thấy có một chút gì là giả tạo. Trái tim của cô luôn ấm áp, dần dần sưởi ấm trái tim của hân. Làm hân thích cười nhưng mà vì sự nghiệp ăn đậu hũ thả ga...-. Hân sẽ kiểm chế.

"Ngồi im, sáng đi đâu. Sao không xin phép đã đi." Hắn ôm chặt Thiên Vân vào lòng không cho cô thoát, mà chậm rãi bảo.

"Thì... Thì em có nói nha..... Với lại là Bạch Vô thường rủ em đi nha. Không phải em muốn đâu." Cô nép vào trong lòng hắn, dùng bàn tay nhỏ nhắn vuốt bờ vai rộng lớn của hắn. Mong sự tha thứ của hắn. Nhưng Thiên Vân thì lại không biết hắn đã rõ sự tình từ lâu. Nhưng vẫn giả vờ nhún nhún hỏi:

"Thật không?"

"Thì cũng một phần em muốn đi nha. Nhưng... Không được đánh nha." Giọng cô giờ có chút lý nhí, Người thì cứ rúc vào lồng ngực Diêm Vương cọ cọ, không khác gì con mèo nhỏ làm nũng. Kỳ thực cũng tác dụng khá lớn với Diêm Vương - Kể từ chương 1 vẫn chưa được thịt người-.

"Không đánh thì phải thế nào? Anh là người chỉ làm việc bản thân thấy là có lợi. Đầu dễ dàng tha cho em như thế." Hắn nâng khuôn mặt nhỏ đang rúc trong lòng hắn lên, Đối diện mặt hắn mà khẽ nhếch mép cười. Không quên bàn tay còn lại nhích xuống ăn chút đậu hũ.

"ANH... anh Bỏ ra... Nào không chơi với anh nữa." Thiên Vân mặt đỏ như gấc, nhìn thấy thần thái khiêu khích rõ ràng của hắn, thờ phỉ phò nói, Cô là xui tận mạng mới thích cái tên này, nhất định là ông trời phái tới trừng phạt cô mà. Cô mới đi rảnh ăn trẻ nhỏ, Trần lột đồ bạn học có vài lần. Nói dối mẹ đi chơi thôi mà ><.

Kỳ thực nhìn gương nổi trợn lồi đình trước mắt, còn có đôi môi đang làm nhâm hấp dẫn trước mắt, nuốt nước miếng một cái khăn khăn nói:

"Ngồi yên, Không thì tiểu Vương phía dưới của anh không nể tình gì mà cắm vào đâu đấy." Nghe thấy câu đấy liền ngay tức khắc ngồi yên không dám hó hé. Vì Thiên Vân là cũng cảm thấy thứ đó.-..... Đang chào cờ rồi.

"Nhưng... Nếu em không nghĩ ra anh sẽ gọi ý. Thì em đọc nhiều tiểu thuyết đúng không? Mỗi khi nam chính nổi giận, nữ chính sẽ dùng môi của mình chạm lên hổi lồi, hoặc là dùng thân thể trực tiếp lấy lòng nha.... Mà lấy lòng bằng thân thể dễ lắm. Không cần nhiều lời...." Diêm Vương còn chưa kịp nói "Quá trình kia".

Thì đã thấy Thiên Vân mím chặt môi. Mà hơi vuron người lên. Ngăn chặn lời Hắn muốn nói ra, kỳ thực một đũa mặt mỏng hơn giấy như cô, vậy mà cũng có ngày hôm nay cô dùng chiêu này để chặn lại ngôn ngữ bá đạo của người đàn ông trước mắt, Thiên Vân đưa môi đỏ mềm mại của mình tới trước mặt hắn lần đầu tiên bá đạo ngăn chặn đôi môi hấp dẫn đang riu rít của hắn.

Rốt cuộc an tĩnh, nhưng mà môi của hắn thật hấp dẫn giống rượu nguyên chất, khiến cô muốn nhiều hơn, cô đưa đầu lưỡi ra khẽ quét môi mỏng của một vòng, nghịch ngợm chơi đùa trong môi anh như một đũa bé.

Đột nhiên người đàn ông bên cạnh đột bị động làm chủ động, cô cuốn cô giống như mưa to gió lớn, môi lưỡi tùy ý dây dưa, tiến vào từ răng ngọc hơi mở ra, cường hãn công chiếm mỗi một tác không gian trong đó. Mút vào cái lưỡi của cô, môi lưỡi nước miếng dây dưa, hôn sâu chứa đựng cả dịu dàng và bá đạo, khiến cô có chút ứng phó không kịp.

Quả nhiên, đàn ông không thể tùy ý trêu chọc, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Hồi lâu sau, Diêm Vương mới thỏa mãn buông Thiên Vân thở hổn hển ra, để cho cô tựa vào trong ngực của mình, đưa bàn tay dày rộng ra vuốt lưng cô cho cô thờ ơ, thanh âm hơi trầm thấp khăn khăn vang lên ở bên tai cô:

"Về sau không cho phép như vậy nữa, đi đâu cũng phải thông báo biết chưa. Không thì..." Bàn tay hắn khẽ lướt xuống vùng đùi mềm mại béo một cái. "Anh không ngại khi em chưa sẵn sàng mà ăn em ngay lập tức đâu."

#Còn

~~~~ LỀ

Thiên Vân: Sao anh lại thích bắt nạt em như vậy?

Diêm Ca Ca: Ai bảo em không cho anh ăn thịt

Thiên Vân: Nhưng em là vợ anh không phải thịt.

Diêm Vương: Nhưng anh muốn cùng em lăn ở trên giường.

Người nào đó đáp: Em.cho anh lên giường hả. Đừng mơ... cút.

Diêm Vương: Nhưng..

Người nào đó vùng roi quát: Biến, ăn chay hết.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ông chú già

Hồi lâu sau, Diêm Vương mới thỏa mãn buông Thiên Vân thở hắt hắt ra, để cho cô tựa vào trong ngực của mình, đưa bàn tay dày rộng ra vuốt lưng cô cho cô thở đều, thanh âm hơi trầm thấp khàn khàn vang lên ở bên tai cô:

"Về sau không cho phép như vậy nữa, đi đâu cũng phải thông báo biết chưa. Không thì..." Bàn tay hần khẽ lướt xuống vùng đùi mềm mại béo một cái.

"Anh không ngại khi em chưa sẵn sàng mà ăn em ngay lập tức đâu."

"Ăn ăn cái đầu nhà anh á. Diêm Vương gì mà một tí lạnh lùng cũng không có. Lại đầu óc đen tối. Đi thích mấy tên tiểu quái còn vui hơn."

Hắn cúi xuống phả hơi vào vành tai cô, nhướn mày véo mông Thiên Vân:

"Em thử mà đi với mấy tiểu quái đấy đi. Xem tiếp xúc được mấy giây. Hử? Hơn nữa, Anh mà lạnh quá á, nhớ đến lúc làm gì sao nóng kịp mà phục vụ phu nhân."

Cô luống cuống kéo tay hắn ra, mặt đỏ bừng hét âm lên:

"Cái... Cái đồ vô sỉ nhà anh"

Hắn cười lớn ôm nàng thật chặt rồi cung chiêu nói:

"Dù vô sỉ thì cũng ăn em thôi. Nằm yên! Tiểu yêu tinh à"

Tiểu yêu tinh cái gì chứ. Cây già là bắt nạt trẻ nhỏ hả. Cô suy nghĩ một lát rồi cười nói với giọng nũng nịu:

"Ông chú già vô sỉ à!"

Hắn đen mặt liếc cô nói:

"Anh cấm em gọi anh như thế đấy!" Thiên Vân ôm bụng cười sảng sặc, mặc kệ hắn đang bực mình mà vô tội nói:

- Ông à, ông hơn cháu rất nhiều tuổi đấy! Đáng lẽ cháu phải gọi ông là cụ, à mà không kị mới đúng. Tiểu Yêu tinh này lại thích mấy tên trẻ cơ ~~ Ai thêm cho ông già ăn.

Hắn nhỏ nhẹ vừa nói vừa cấn cấn Thiên Vân nói:

"Hừ anh tự tin mình hơn mấy tên vắt nước mũi chưa sạch đấy. Em xem người ta mũi cũng đầy đủ nè, nhan sắc cũng quá xuất chúng luôn nha. Nên em phải gọi anh cơ. Phu Nhân xinh đẹp."

Cô phá lên cười rồi nói:

"Anh... Oke Anh Nhưng bụng vẫn nhão nha. "Cô giả bộ nhéo nhéo cơ bụng khá rắn chắc của hắn vài cái."

"Nhão thì thôi đừng sờ nữa"-Lòng tự ái bị chính người âu yếm "tỏ thương", hắn lập tức kéo tay cô ra không cho tác oai tác quái nữa.

Thiên Vân không nhịn được lại phát ra tiếng cười, tay lập tức bịt miệng lại.

"Còn cười?!"-Lần này thì hắn thực sự "giận", quay sang góc giường chồm kín chắn.

"Thôi nào, đừng giận nữa mà..." Thiên Vân liền tới gần dính sát vào hắn xin lỗi.

"..."

"Phải làm sao thì anh mới hết giận hờn?"-Thiên Vân hết cách nói.

Nhìn cô nũng nịu, đôi mắt to chớp chớp tỏ vẻ vô tội của cô, hắn không nhịn nữa mà cúi xuống cướp lấy môi cô ngấu nghiến. Nụ hôn không hề dịu dàng chút nào mà là mạnh mẽ chiếm hữu.

Mang ý "chuộc tội", cô thoải mái để lưỡi hắn vào càn quấy. Ấy mà cứ mỗi lần đầu lưỡi hai người vừa chạm vào nhau một chút thôi, hắn lại dễ dàng tránh đi. Lưỡi hắn như con rắn nhỏ tà ác chọc ngoáy trên chọc cô nhưng nhất quyết không chịu để cô thỏa mãn. Một tay hắn luồn vào dưới áo cô đi đến trước ngực mềm mại khẽ bóp, ngón tay cái mon trón phần da trần lộ ra ngay trên mép rìa bra. Từng động tác của hắn đều khuấy động ngọn lửa trong cô nhưng cố tình chỉ đủ để làm cô thấy râm ran, ngứa ngáy trong lòng, muốn mà không được.

"Ưm..."-Thiên Vân khẽ kêu tỏ vẻ kháng nghị, lần này thì không chịu thua, đầu lưỡi trước đưa ra muốn giành thế chủ động.

Diêm Vương chỉ chờ có vậy lập tức cuốn lấy lưới cô không cho đào thoát. Lần này thì hắn hôn hoàn toàn không giữ lại nữa.

#còn LỀ ta nên cho H không nhĩ.-.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: H ~ .-

Vì là chương H nên cấm trẻ em dưới 18 tháng tuổi nha ~~~~~

Một tay hắn luồn vào dưới áo cô đi đến trước ngực mềm mại khẽ bóp, ngón tay cái mon trớn phần da trần lộ ra ngay trên mép rìa bra. Từng động tác của hắn đều khuấy động ngọn lửa trong cô nhưng cố tình chỉ đủ để làm cô thấy râm ran, ngứa ngáy trong lòng, muốn mà không được.

"Ừm..."-Thiên Vân khẽ kêu to về kháng nghị, lần này thì không chịu thua, đầu lưỡi trước đưa ra muốn giành thế chủ động.

Diêm Vương chỉ chờ có vậy lập tức cuốn lấy lưới cô không cho đào thoát. Lần này thì hắn hôn hoàn toàn không giữ lại nữa. Tay hắn không chút lưu tình xoa nắn, trêu chọc phần đỉnh nhọn qua lớp áo bra. Hắn cứ hôn như vậy đến khi cô nhũn ra vì mê muội và thiếu đường khí, hắn mới chịu buông ra.

"Thiên Vân hình như... Anh là không nhận được nữa rồi." Diêm Vương khẽ nhếch miệng, rồi cúi xuống liếm đi đường nước bọt ở khóe miệng và cảm cô vì nhục hôn sâu mà tràn ra ngoài.

"Hử.... Ừ" Vì nhục hôn sâu mà hiện giờ đầu Thiên Vân như một mảng trống rỗng, thì bỗng thấy lưng mình hơi man mát lạnh lạnh, chiếc váy cô vừa mặc trên người đã bị tụt xuống đến hông để lộ nửa thân trần. Làn da trắng như sữa đối lập với màn đêm bao phủ khắp Điện.

Cô giật mình hơi xấu hổ muốn lấy tay che đi cảnh xuân, nhưng ngay lập tức bị một bàn tay hắn giữ chặt ghì chặt cô lên đỉnh đầu, khiến đôi gò bồng đảo trước ngực càng hơi ưỡn lên, hướng về phía hắn.

Khoảng khắc ấy yết hầu di chuyển liên tục, phải chăng vì miệng khô lưỡi khô nóng, khi ngấm nhìn bộ ngực trần của cô. Hắn đưa tay còn lại lên đỡ lấy một bên bầu ngực, tay hơi khum khum vào rồi khẽ bóp. Lực đạo vừa đủ để không làm đau cô mà đem lại khoái cảm dễ chịu, rồi dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp lấy đỉnh nhọn, trêu đùa với nó. Đôi gò căng tròn trắng nõn nà, không một tỳ vết, điểm trên đó là hai núm hồng mai đầy dụ hoặc.

Tiếp tục hôn men theo cổ cô. Hắn thỏa thích xoa nắn chúng thành đủ loại hình dáng. Phần thân bên dưới đã căng cứng nóng bỏng áp sát vào giữa hai cánh mông cô như muốn đốt luôn lớp vải thừa đang ngăn trở.

Đến lúc hai người tách ra, cô bắt lực rúc đầu vào ngực hắn trốn tránh. Thiên Vân chậm rãi ngửa mặt lên nhìn hắn. Tay phải cô đưa lên mặt hắn vuốt ve, từ đôi mắt cho đến chiếc mũi cao, lướt qua gò má, cuối cùng dừng lại ở đôi môi mỏng. Ngón cái cô ở trên đó nhẹ nhàng chà xát qua lại. Đôi môi hắn khẽ hé ra, ngấm ngón tay của cô vào còn đôi mắt chăm chú nhìn cô.

Cô cảm nhận được đầu lưỡi nóng bỏng của hắn, người cô cũng nóng dần lên, rồi cô hơi rút ngón tay ra dè nhẹ lên môi dưới hắn.

"Em muốn anh...ngay bây giờ"-Cô lập tức dương người lên, Hai tay cô được hắn nắm lấy cũng không tiếp tục đẩy hắn ra nữa mà giờ đang vòng ra sau cổ hắn từ bao giờ kéo hắn xuống. Môi hai người vừa chạm vào nhau, một dòng điện liên chạy xuyên qua thân thể hai người khiến cho cô tê dại còn hắn thì gầm nhẹ lên một tiếng từ sâu trong cổ họng như một con dã thú vừa thoát khỏi giam cầm.

"A~ Diêm Vương ~ Anh... Ừm" Cả người Thiên Vân run lên khẽ rên rỉ.

Bỗng hắn từ ngực cô ngẩng đầu lên hôn cô. Hắn luồn tay ra sau lưng cô rồi ôm cô thật chặt khiến bộ ngực cô áp sát vào lồng ngực hắn. Tiếp xúc da thịt khiến, Diêm Vương khẽ thở dài khoan khoái.

Hắn như người khát tìm được ốc đảo giữa hoang mạc, hắn khao khát cô, hắn muốn cô rên rỉ dưới thân hắn. Những ngón tay hắn mò đến u cổ thần bí của cô, nơi đó đã sớm hơi ẩm ướt. Cô ban đầu hơi giật mình nhưng rồi cũng thả lỏng người ra, thậm chí còn lớn mật hơi nâng hạ thân lên cho hắn càng dễ dàng dò xét. Còn thầm nghĩ chắc là hắn không biết đâu.

Nhưng xui thay Diêm Vương như hắn sao không biết cô nghĩ gì. Mà khẽ cười hôn cô càng mãnh liệt.

"Ừm...a...ah..."-Cái cảm giác xa lạ mà những ngón tay của hắn mang lại và cảm giác nóng rát từ nơi tiếp xúc với vật nam tính thô dài của hắn. Trước khi cô kịp nhận ra, tay cô đã vô tình, là vô tình chứ bộ, mà chạm vào cây côn thịt đó, khẽ đưa tay lên xuống vuốt ve nó.

Dây thần kinh kiềm chế cuối cùng của hắn đã vì cô mà đứt "Phục" một tiếng. Hắn gầm nhẹ một tiếng trong cổ họng, tay đang rành lập tức giữ lấy tay cô

không cho rời đi tiểu đệ của hân.

"Nào Thiên Vân lấy lòng nó đi. Như anh lấy lòng tiểu Vân của em ý."-Hân thì thầm vào tai cô rồi ngấm lấy vành tai nhạy cảm. Cô đỏ mặt muốn rút tay về nhưng lực đạo tay hân giữ cô lại, không cho cô đi cuối cùng cũng phải nghe. Mà bất chiếc máy chị nữ chính khẽ vuốt lên, vuốt xuống.

Đột nhiên, đầu ngón tay hân chạm phải một điểm non mềm khiến cô không chịu nổi khẽ rên rỉ.

Hân chớp lấy thời cơ này tách rộng hai đùi cô ra, động thân một cái liền tiến thẳng vào phá tan trở ngại. Thiên Vân vẫn đang trong cao trào thì đột ngột thấy đau nhói.

"Ồ ô...Tên xấu xa kia bỏ ra... Cút ra mau ô.. ô đau chết đi được... Cút ngay đi cho em. - Cô đau đến chảy cả mồ hôi lạnh, hai giọt lệ tràn ra khỏi khóe mắt. Cô biết là lần đầu sẽ đau nhưng không nghĩ là nó sẽ đau đến vậy,mà không khỏi chửi rủa mấy tên nam chính, Khổ thân mấy chị nữ 9 quá đi.

"Em sẽ hết đau nhanh thôi. Thả lỏng nào. Chả nhẽ giờ em là muốn cắn hông luôn hả. "Hân cũng đang cố nhẫn nại đến mồ hôi nhễ nhại, bên trong cô thật nóng và ẩm ướt, ôm chặt lấy phân thân hân, như muốn cắn đứt nó luôn.

Khoái cảm dồn dập chạy dọc lên sống lưng, thúc dục hân phải chuyển động. Hân cúi xuống lau đi những giọt lệ của cô rồi liếm dọc xuống đến đôi ngực.

Hân tập trung công kích vào hai bên đỉnh nhon, hết gặm cắn rồi lại liếm mút nhằm đánh lạc hướng cô khỏi cơn đau. Được một lúc hân lại nghe thấy tiếng cô rên rỉ, phía bên dưới đã ẩm ướt hơn, không liệu mạng thít chặt như vừa nãy nữa. Hân khẽ thở ra một hơi, nhìn thẳng vào mắt cô trịnh trọng nói:

" Anh động đây!"Động tác ban đầu thì chậm rãi nhưng về sau thì nhanh dần. Mỗi lần hân thúc vào đều mang một tia đau nhưng kèm theo đó là khoái cảm mãnh liệt khiến cô trực tiếp xem nhẹ tia đau kia. Bên trong cô càng lúc càng trở nên ngứa ngáy khó nhịn, khát cầu phân thân của hân.

"Aaahh...a...a"-Hân bắt ngờ đâm vào đúng điểm nhạy cảm khiến cô bật kêu thành tiếng. Hân nhếch mép cười, ác ý tập trung đâm liên tục.

"Ư...um...dừng lại...ah...không phải chỗ đó. Cái tên xấu.. xấu xa nhà anh. Umm~"-Khoái cảm to lớn làm cô muốn phát điên.

" Em nghĩ anh vì em nhịn đói lâu như vậy. Mà tha em dễ dàng hả." Vừa nói hân càng động mạnh hơn. Bên trong cô thật chặt, hấp dẫn hân thật thoải mái, hân sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nó khiến cô sẵn sàng chuẩn bị phát nổ, hoặc giả như linh hồn cô mỗi lúc một bay lên cao hơn bởi lực thúc của hân.

"A~.không được...a"- Một cú thúc khiến tt cả các tế bào của cô đồng loạt bùng cháy. Hồn cô như đang ở trên chín tầng mây, lâng lâng khó tả.

Tay cô bấu chặt vào lưng hân để lại dấu vết còn các đầu ngón chân thì co lại vì tê dại. Bên trong cô xuân thủy ồ ạt trào ra, co rút vào thít chặt lấy cơn thit nóng bỏng của hân.

Hân bồi thêm một phát cuối cùng rồi hoàn toàn không kìm lại bắn toàn bộ chất dịch ấm nồng, đậm đặc vào trong cơ thể cô.

Căn phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng hít thở của hai người cùng với mùi vị ái muội của tình dục lan toả khắp không gian trong phòng. Đêm nay vẫn còn rất dài, rất dài, rất dài...

~~~~~ lê

~Chắc 6 tháng rồi người ta mới động tới H tay nghề đã lụi nhiều. Mong bà con thông cảm~

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Dọa ma

Sau khi Diêm Vương thỏa mãn Lật người Thiên Vân xuống, sau đó ôm cô nằm lên trên người anh.

"Anh là đồ phúc hắc, đều là gạt em, anh rõ ràng kêu là cho em sẵn sàng mới làm mà. Đồ lừa gạt. Cả nhà anh đều lừa gạt. Tên trướng thôi." Thiên Vân mặt đỏ đỏ, đầm lông ngực của hân một cái, chu môi trách cứ, là hân khi dễ cô.

"Thì thì không phải em cũng tận hưởng rồi còn cái gì. CỜn kêu là muốn nữa đó." Diêm Vương nói xạo, hân cũng không muốn bị đá xuống giường lúc này, cho nên chỉ có thể nhắm mắt nói,Phu nhân thân yêu nhà hân căn bản rất dễ gạt gẫm.

"Ai ai kêu chứ. Còn dám ngụy biện, sự thật đã đặt ở trước mắt, anh lại tròn tròn mắt nói mò, hừ.... Anh... Anh ra chỗ khác ngay cho em " Thiên Vân nghe thì tức giận mà hai má ngày càng đỏ. Hắt hân ra chỗ khác.

Diêm Vương cũng chẳng nói gì, cứ mặc cô nằm đấy. Một lúc sau, con buồn ngủ đã đánh thắng cô, cô ngã gục xuống bàn. Diêm Vương cười híp mắt bẻ lên giường ôm cô, cẩn thận đắp chăn cho cô rồi ôm cô vào lòng. Trong bóng tối lờ mờ, cô từ từ mở mắt ra rồi lẩm bẩm:

"Diêm Vương, anh.... cút ra chỗ khác ngay cho em"

"Im lặng đi! "Diêm Vương ngắt lời cô.

"Tại sao lại tối như vậy chứ, anh mau ra bật đèn đi! "Thiên Vân có chút hoảng loạn nói nhỏ:

"Hiện tại chúng ta đang bị quỷ bao vây, em không nghe thấy tiếng gì sao? " Diêm Vương nói dối không đồ mặt.

Từ lúc Diêm Vương nói, cô giờ mới để ý, những tiếng khóc náo nê cứ vang lên:

"Cứu tôi với!!! tôi lạnh lắm. Tôi nhớ con tôi lắm. Trả con cho tôi."

Nghe thấy thế với một cô nhóc chứa sợ ma như cô. Thì cô liền run như cây sậy, sợ hãi ôm lấy Diêm Vương nói:

"Diêm Vương anh.... Anh đuổi bọn nó đi đi. Đuổi đi mà em sợ.... " Cô nghe thấy tiếng nói thì liền ôm chặt Diêm Vương hơn, Diêm Vương thì cười mỉm ôm lấy cô an ủi. Nước mắt chảy ướt áo rồi nhả. Hắn phải thương cô chứ. Không khẳng định cô đêm nay thức trắng rồi.

"Không! Ngủ đi, chúng không vào đây được đâu!" Một câu nói như phá tan tành niềm hi vọng rồi.

Cô nằm đấy run rẩy. Ôm chặt không ngủ được. Một lúc lại ngó trái ngó phải. Theo động tác của cô, Diêm Vương đang định ngủ, thì cảm thụ phần mềm mại của cô đè xuống lồng ngực của hắn, thờ hốc vì kinh ngạc, ham muốn mới vừa bình phục trong nháy mắt lại dâng cao, hắn lưu loát lật người, trong nháy mắt lại đè cô ở dưới lần nữa, khàn khàn nói:

"Hỉ.... Bào bới, đây là em châm lửa, em phải phụ trách tiêu diệt hết nó."

"Ah, em không muốn, em mệt quá, Nhưng... nhưng em là sợ ma." Thiên kêu to một tiếng, Mắt dơ dóm nhìn hắn.

Sao hắn mãnh liệt như vậy chứ, vừa rồi vận động, sao anh còn có nhiều thể lực như vậy, cô mới không cần, mặc dù quá trình rất vui vẻ, nhưng cứ như vậy, sáng sớm ngày mai cô có rời giường được không? Có gặp người được không?

"Sao anh không thấy bào bới mệt mỏi lắm, vừa rồi bào bới không phải còn tràn đầy sức mạnh để nói sao? Xem ra là phu quân đây còn chưa cố gắng đủ." hắn cười tà nói, từ từ hôn môi ngọt ngào của cô. Thật ngọt, hắn là hôn cô không đủ, muốn cô không đủ, thật may là hắn sai tên vô thường bắt cô về. (cái này bí mật nha. Không Vân tỷ biết là chết ca rồi)

"Mới không phải, EM.... em ngủ" Thiên Vân thờ gấp nói, mặc hiện tại toàn thân cô như sắp rã ra, đau nhức muốn chết, nếu anh cứ mạnh mẽ vậy, tối nay bọn họ đừng hòng ngủ. Nhưng cô là sợ ma đâu dám đẩy anh.

"Vậy em ngủ đi, anh động là được." Diêm Vương không có dừng lại động tác trong tay, khàn khàn nói, hắn phát hiện ở trước mặt cô, hắn liền thay đổi thành dã thú lòng tham không đáy, thời thời khắc khắc đều muốn hủy cô nuốt vào bụng, mút thỏa thích chất mật ngọt ngào của cô.

Mặc dù biết cô có thể rất mệt mỏi, nhưng hắn là không cách nào nhịn được, hiện tại anh sẽ nhẹ nhàng một chút, để tránh thương tổn thân thể mảnh mai của cô. Thiên Vân nghe lời Diêm Vương nói, quả thật nổi đóa, tay của hắn giống như cây đuốc di chuyển trên người cô, còn nói cô ngủ trước, cô làm sao ngủ được, cô chỉ cảm thấy thân thể từ từ trở nên nóng ran, vừa tiến hành vuốt ve cô từng bước từng bước, dần dần, trong phòng hào hoa vang lên tiếng yêu kiều của phụ nữ và tiếng thờ dốc của đàn ông lần nữa, nghe cảm động như một bản nhạc rất hay.

Hồi lâu sau, Diêm Vương rút cuộc lấy được thỏa mãn lần nữa, hắn nhẹ nhàng ôm lấy cô bất tri bất giác đã ngủ đi tới phòng tắm.

Thiên Vân vừa rồi đi chần ảm áp dễ chịu, lập tức lạnh run run, giống như con mèo nhỏ, vô ý thức cọ vào ngực hắn. Thấy động tác của cô, khóe miệng hắn nhếch nhếch lên hạnh phúc, ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, bước nhanh đi tới phòng tắm, là hắn khiến cô mệt muốn chết rồi, phải tắm sạch mới có thể ngủ, nếu không ngày mai sẽ bị cảm, hắn cũng không có quên thân thể cô đã ướt nhẹp khi ở dưới người hắn lúc nãy.

Nghĩ tới đây, hắn phát hiện tiểu Vương lại đứng lên, nhìn người mệt mỏi trong ngực, Diêm Vương không khỏi cười khổ một tiếng, xem ra lát nữa hắn phải tắm nước lạnh rồi, chỉ vừa nghĩ tới đã khiến hắn nổi lên ham muốn, xem ra lực kiềm chế của hắn rất yếu, không, xác thực mà nói, là sự xinh đẹp của cô khiến cho hắn mất đi không chế, khác hắn thường ngày.

Nửa giờ sau, Diêm Vương mới ôm Thiên Vân từ phòng tắm đi ra, hắn vén chăn lên, nhẹ nhàng bỏ cô vào giữa giường, giúp cô đắp kín chăn, sau đó mới rút ra ga giường đã nhếch nhác bỏ vào trong sọt đồ ở phòng tắm.

Vứt ga giường vào trong sọt liền xoay người rồi đi, đi tới bên giường, cung chiều nhìn cô gái đang ngủ say ngon lành, nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của cô, trong lòng hơi đau nhói, yêu thương hôn trán của cô một cái.

~~~~~

Bên ngoài

- Ê Hắc hắc, thế này đã đủ chưa? Thế Diêm Vương có bắt em đi làm việc không- Tiểu Bạch quay đầu bảo tiểu Hắc.

- Ủm, Diêm Vương không nuốt lời đâu! Có đi lần sau gặt tiểu Vân tránh xa ra là được.- Nghe vậy, Tiểu Bạch khẽ gật đầu rồi tiếp tục nhiệm vụ mà Diêm Vương giao cho, giọng Tiểu Bạch thê thảm vang lên:

- Cho ta vào đi, chỗ này rét lắm!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Diêm Vương ủy khuất

Vừa mở mắt dậy cả người ê ẩm thì há hốc mồm, vì thấy tên Diêm Vương Mặc đồ ngủ màu hồng, chạy ra từ phòng vệ sinh. Ôm chặt lấy Thiên Vân.

"Vợ ơi em dậy rồi à. Mệt không?" Tiếc thay vừa mới ôm thì bị Thiên Vân hất ngay xuống đất.

"Đương nhiên rồi, cái tên xấu xa nhà anh. Cả người ê ẩm rồi này. Còn không mau dẫn tôi vào phòng tắm. Xoa bóp cho bà mau." Vậy là Diêm Vương nhà ta phải bế Thiên Vân Tỳ Tỳ đi tắm

~~~~~

Trong phòng tắm, hấn pha cho Thiên Vân một ít nước nóng, sau đó giúp cô xoa bóp toàn thân, giảm bớt đau nhức.

Dĩ nhiên trong quá trình không thể thiếu một chút hành hạ ngọt ngào, da thịt trên người cô mềm nhũn, rất nhiều lần hấn thiếu chút nữa mất khống chế muốn đè cô trên bồn tắm, hưng hăng cùng cô hoan ái, nhưng vừa nghĩ tới thân thể mảnh mai của cô đã rất mệt mỏi, hơn nữa hấn mà làm có mà bị thiến là cái chắc rồi, nên hấn cũng không nấn tâm đè ép cô. Cho nên không thể làm gì khác hơn là chịu đựng giúp cô xoa bóp, chờ cô tắm xong, mình mới xông vào tắm nước lạnh.

Mặc quần áo thoải mái cho Thiên Vân. Rồi ôm eo cô bế đi.

"Đi đâu" Vì quán tính Thiên Vân liền vội vàng ôm cổ anh, mặc dù trên người cô vẫn còn nhức, nhưng so với lúc rời giường đã tốt hơn rất nhiều, nên cũng không khó chịu như mới sáng. Công phu xoa bóp của Phu quân cô quả nhiên rất tốt, trên thế giới này sợ rằng chỉ có cô mới có loại hạnh phúc đó, buổi sáng chẳng những phu quân tự mình giúp tắm rửa, còn hưởng thụ săn sóc, xoa bóp dịu dàng. Sau này chắc phải bắt xoa bóp dài dài mới được.

"Đói chưa đi ăn." Diêm Vương vừa đi vừa cười nói. Nếu để cô mệt nhọc chút nào, giờ phút này anh hận không thể thay cô đi bộ, để cho cô ngoan ngoãn trong ngực anh.

Diêm Vương ôm cô tới chỗ bàn, đặt cô nhẹ nhàng trên ghế mềm mại, dịu dàng nói:

"Này ngồi đọc đồng truyện kia đợi anh lấy đồ ăn."

Nói xong đem mấy quyển tiểu thuyết đưa cho cô, cung chiều sờ sờ sợi tóc mềm mại của cô. Kẽ hôn nhẹ một cái. Sợ cô đói bụng, anh muốn nhanh một chút bắt lấy thời gian làm xong bữa sáng, nếu không cô đói nhưng người đau lòng lại là anh.

~~~~~ Sau khi Thiên Vân ăn xong xuôi. Vẫn nhìn thấy Diêm Vương đôi mắt long lanh nhìn cô.

"Sao nữa"

"Em ăn ngon rồi đúng không? Đền Lược anh ăn đúng không?"

"Ừ - Nghe thấy cô nói vậy định ôm Thiên Vân ném lên phòng lăn đi lăn lại cả ngày. Thì Cô như biết trước mà tát anh gáo nước lạnh

"Quên mất ăn xong rửa bát. Quét nhà. Từ mai mỗi ngày phải bóp chân cho em. xoa bóp cũng được. Nhưng cấm anh lên giường nằm cho tới khi em hết đau. "Nói xong thì đi nằm lăn ra ghế đọc tiểu thuyết.

~~~~~ Và sau N ngày không được ăn.

Ở Giữa đình, Thiên Vân nằm trên ghế quý phi, tay phe phẩy cây quạt, lỗ tai nghe tiếng nước chảy từ núi giả cách đó không xa hoà với tiếng chim trên cành, nhìn rừng hoa phong phú, mắt khẽ híp lại thoải mái chuẩn bị ngủ thiếp đi.

"Phu nhân, nước trái cây của cô." Một yêu quái bước đến cười híp mắt đưa ly nước trái cây tới trước mặt cô, cắt đứt tiếng gọi của chu công.

Yêu quái nhìn Thiên Vân hồi lâu đánh giá, phụ nữ có người yêu quả thật rất đẹp, da phu nhân càng lúc càng mềm mịn, chủ tử càng hạnh phúc, xem ra rất

nhánh sẽ địa phủ này sẽ có tiểu chủ nhân mới rồi, nghĩ đi nghĩ lại, con mắt sắc càng sâu

"Cảm ơn a." Thiên Vân cầm nước trái cây, vui sướng hút một hơi, cả người mát lạnh, đầu óc cũng rõ ràng.

"Tôi không sao, nhưng sao gần trưa rồi. Tên Diêm Vương kia. Sao giờ vẫn chưa về!" Thiên Vân đôi mắt tư thế nằm thoải mái, Mặt không khỏi hiện ra một tia bực bội

"Dạ... Thưa phu nhân. Diêm Vương người... người đang ở Điện đình công. Không chịu phê duyệt tấu sớ." Yêu quái ấp úng nói.

"Tại sao?" Thiên Vân ngạo nghễ ngồi gác chân lên ghế nhâm nhi cốc nước trái cây.

"Diêm Vương bảo vì cả tháng trời phu nhân không cho ăn thịt, đã vậy còn bắt người làm đủ thứ nên người không làm việc. Không thèm gặp vương phi nữa."

"Vậy hả? Tiếc nhỉ ta còn đang định cho Diêm Vương nhà nhà mấy người.... Còn định cho hắn ăn thịt nha." Thiên Vân vừa dứt câu, thì đã thấy tên nào đó chạy ngay tới. Kéo áo xuống chồm lên người Thiên Vân.

"Phu nhân, Phu nhân anh về ăn thịt nè. Người ta làm việc nhiều mệt quá trời. Mau mau cho anh ăn đi"

"Đi ra, thịt kia kia ăn đi" Thiên Vân đẩy Diêm Vương ra chỉ vào chỗ con chó góc nhà. Đang ăn đĩa thịt. Chú chó hình như cũng nghĩ Diêm Vương cướp ăn, mà che che đĩa thịt rồi tha ra chỗ khác.

"...em.. Em." Diêm Vương biết bị lừa mà mặt đỏ bừng bừng vì tức giận.

"Em cái gì. Mau bóp chân cho bà. Sáng giờ trốn bà mới hết cả chân rồi." Và cuối cùng Diêm Vương nhà ta phải ngậm mũi bóp chân cho Thiên Vân. Ai oán không biết bao giờ mới được ăn thịt.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Diêm vương... là gay ư :v

Hôm qua Thiên Vân vừa đọc sử ký về đồng tính trong cung cấm. Thì không khỏi suy nghĩ không biết Diêm Vương có giống vậy không? Yêu nhưng không thể công khai, thành ra lấy phu nhân như cô đề là lá chắn che dấu giới tính thật.

Vậy mà ngay hôm nay bão giạt cấp N, đã chính thức tới điện Diêm Vương. Thông qua 2 bà tám của điện. Vừa quét rác. vừa kể. Khiến cô mất liên mở lớn:

"Ê biết gì chưa này tôi vừa nghe thấy Diêm Vương bị nghi là đồng tính, đã vậy còn thân mật với nhiều người đàn ông. Nên cả tháng nay có dám động vào phu nhân đâu. Nghe bảo lấy đề che mắt bàn dân thiên hạ đấy."

Thiên Vân ban đầu còn cười vì cợt, Tên kia không động vào cô vì cô cấm hẳn động vào à nha. Nhưng vẫn nghe tin bất quá tiếp.

"Thế hà thảo nào nghe bảo thế nên mới xây tường cao thế này để mọi người không biết đấy. Đã thế hôm nọ còn quàng vai, bá cổ. Định hôn trai nhà người ta cơ mà. Đây tôi cho bà xem ảnh."

Thế là hai bà cụm đầu vào xem. Thiên Vân đằng xa cũng muốn xem nha. Thế là đón đến đi tiến tới. Nhanh tay giật luôn cái ảnh.

"Buồn chuyện trong giờ làm. Đừng để tôi bắt lầm thứ hai biết chưa.?"

"Dạ" Thế là hai bà tám lùi thui đi ra.

~~~~~

Thế là Thiên Vân cầm ra góc nhà xem. Ảnh chụp đều theo sinh hoạt bình thường của Diêm Vương nhưng lại hay có hành động quá ư là thân thiết với 2 chàng trai nha. Nhưng có cái cô có thấy cái chụp tới cả ba đi vào 1 căn nhà, sáng cả 3 đi ra khỏi. Chả nhẽ 3P ư.

Mặc dù cô là hủ... Nhưng mà hắn cũng là chồng cô mà.... mà sao hắn dám.

Nhưng... Sao tự nhiên cô lại thấy đau vậy nhỉ. Cô thật sự rất đau! Đau triệt nội tâm, đau đến toàn thân run rẩy, hai chân cũng không nhịn được sức nặng của thân thể, trượt dọc theo vách tường từ từ ngã quỵ xuống.

Tự nhiên sao cảm thấy khóe mắt lại cay cay đến vậy. Phải chăng là cô đang đau lòng?

Không Thiên Vân cô không phải đứa yêu đuối. Đập bèm bẹp. Như chấn tĩnh lại tĩnh thần. Đi ngay tới điện Diêm Vương.

Tới nói, Thiên Vân liền bỏ nhào lên người Diêm Vương, Diêm Vương đang phê duyệt tấu xớ thì bị làm phiền. Vậy mà vẫn ngồi im mặc cô làm gì thì làm.

Thiên Vân mắt hơi đỏ đỏ ai oán nhìn hắn, lúc này thì hắn mới dừng công việc xoa đầu cô, giọng khàn khàn:

"Có chuyện gì thế? Hay em là lâu ngày không phi lễ anh, giờ liền muốn rồi hả?"

Thiên Vân nhéo cánh tay hắn một cái, muốn cái đầu, muốn muốn, ngoài muốn ra hắn còn biết cái gì chứ?

Thiên Vân giờ bức ảnh sát vào mặt anh, ngồi trên người anh hung hăng nói:

"Ông Diêm, anh giải thích cho em đi, những bức ảnh này của anh, là có ý gì? Hà" Diêm Vương một tay giữ eo cô đề phòng cô ngồi không chắc ngã xuống dưới đất, một tay lấy tấm ảnh vừa xem vừa cười:

"Vậy em thấy thế nào?"

Thiên Vân nhìn bộ dạng vừa cười, vừa nói của tên này chỉ muốn đâm cho vào mặt. (chị thật bạo lực a~) Nhưng rồi chợt nghĩ thì mặt tái mét. Nước mắt rơm rớm nhìn hắn. Đánh mạnh vào lồng ngực Diêm Vương vừa nói:

"Chà nhẽ anh là.... Tên Diêm Vương thối nhà anh, anh với lũ đàn ông kia làm người yêu thật sự, còn em được coi là người thứ ba? Hay lấy em là để che mắt bàn dân thiên hạ chứ gì,... rồi sau đó mới cùng trai của anh.... đường đường chính chính tình cảm chứ gì?"

"Suy nghĩ lung tung. Đến đây bàn tay của Diêm Vương đánh vào mông cô một cái, lại nhìn mấy bức ảnh kia một lần nữa.

"Ồ đánh gì chứ? Có phải anh có trai của anh rồi, thì bạo lực gia đình đúng không? Xem kia còn vào cùng 2 tên kia chơi 3P kia. Hức tôi khổ quá mà." Thiên Vân bị đánh thì ức ngọc mồm lên khóc. Diêm Vương nhìn mà thờ dài, lấy ngón tay dí vào đầu Thiên Vân một cái, còn nhẹ nhàng lau nước mắt.

"Ghen hả? Chắc đúng là em không chỉ ghen mà anh thấy trí nhớ còn rất kém nha."

"Hức ai thêm ghen với tên xấu xa cho anh chứ. Đã thế còn chê em đăng trí cơ chứ."

"Chắc thế em nhớ lần đầu của em không, thế là tối hôm đấy em đuổi anh ra khỏi nhà, với bộ đồ ngủ hồng ra khỏi không cho vào điện còn gì. Hơn nữa nhìn 2 tên kia không quen hả? Hắc với Bạch vô thường đấy, chà nhẽ 2 bà tam suốt ngày với em buồn chuyện em không nhận ra."

Diêm Vương nói xong thì cô cũng gật gù, hình như đúng cô từng đuổi anh ra khỏi nhà. Hơn nữa giờ cũng để ý thấy giống 2 má tám của cô.-.

"Nhưng còn cái ảnh ôm này, Nhìn cũng là hắc vô thường đúng không? Eo ời anh.-."

"à hôm đấy anh ngủ. Xong Hắc vô thường mở ngủ, tưởng anh là Bạch vô thường nên tới ôm.-."

"Nhưng... Nhưng..."

Không để Thiên Vân nói câu nào, Diêm Vương cúi đầu xuống nhìn cô, ánh mắt sáng rực,

"Nếu không phải hôm đấy em đuổi anh ra khỏi nhà, thì anh cũng chả phải sang tá túc, Mà không tá túc thì cũng bị hủy hoại thanh danh anh đến vậy. Đã thế còn tới đánh ghen chứ. Chắc chắc. xem anh nên phạt em thế nào đấy. Hử?"

Thiên Vân im lặng nhìn trần nhà, chuyện này cũng liên quan sao? Số cô đúng là khổ mà. Tên Diêm Vương xấu xa.

"Cái đó sao nói được, Nếu từ đầu em không xuống đây thì..." Thiên Vân còn chưa nói hết, đã cảm nhận không khí lạnh lẽo, đầu lưỡi liền nói khác, "... thì không chừng bây giờ anh đã đoạn tụ... từ lâu rồi nhá. Với lại đêm giờ rất thịnh hành nha. Chả biết chừng." Nói xong, theo bản năng sờ lồng ngực của Diêm Vương quả nhiên, cảm giác không tệ.

"Thiên Vân Đúng là anh hiền mà em được nước làm tới rồi. Xem anh trị em thế nào đây." Nói rồi Diêm Vương bế Thiên Vân đặt lên tên mặt bàn. Và rồi hai người ấy đã làm cái gì đó.

Mà đứa chưa 18 như Ad không được xem nên bị Anh Diêm quăng ra làm osin cho bà bà. Mà nghe đâu Từ hôm đấy hơn một tuần trời chả ai thấy. Diêm Vương, với Tỷ Vân đâu.-.

Đôi lời muốn nói. Vì tập trước á. Ad đọc có một vài bạn báo viết ngược Mà ad không nhớ. Vì dù gì đây cũng là tác phẩm cuối cùng ta làm ad rồi á. Nên ta muốn viết một bộ kiểu ngọt từ đầu đến cuối á >< U U Nên mấy nàng thông cảm nha

Chương 25: Thiên Vân ghen (1)

Cuối cùng sau một tuần ăn thịt no nê kia giờ đây. Trong điện Diêm Vương. Nằm ở trên giường, Diêm Vương mặc bộ đồ ngủ hồng huyền thoại, mà ôm chặt Thiên Vân, cũng không có hành động gì.

Vậy mà Thiên Vân dường như có ý ở trong ngực hấn cọt cọt lui, cuối cùng hấn cũng chỉ hôn môi của cô thêm sờ ăn chút đậu hũ thôi, sau đó liền ôm chặt cô không để cho cô động đậy.

Không biết rốt cuộc qua bao lâu, ngoài cửa sổ bóng đêm đã rất sâu, bên tai hoàn toàn yên tĩnh, lúc Thiên Vân nhắm mắt lại sắp chìm vào giấc ngủ, thì bỗng cảm giác được Tên Diêm Vương đang ôm mình rón rén buông cô ra.

Nháy mắt, không còn vẻ buồn ngủ trong mắt, vẫn như cũ nhắm mắt lại, giả bộ ngủ say, không động.

Cô rõ ràng nghe thấy động tác hấn đi xuống giường rất nhẹ, sau đó đi vào phòng thay quần áo, tiếng mặc quần áo truyền đến.

Lông mày của Thiên Vân nhăn lại, bên tai truyền đến tiếng động của hấn đang thay đồ, sau đó cửa phòng ngủ bị kéo ra, rồi đóng lại.

Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, trong lòng Thiên Vân tràn đầy nghi ngờ mở to mắt, lông mày càng nhăn lại hơn, theo bản năng xóc chăn lên, xuống giường, dóm dẻm đi ra chỗ cửa, thấy Diêm Vương đang đi về điện.

Những thứ này giống như sức công phá của một quả bom đánh vào người cô, rồi đột nhiên nổ mạnh.

Tay Thiên Vân khẽ run rẩy, da thịt trắng nõn trong nháy mắt ửng hồng, cô lại giống như không hề có cảm giác gì, vẫn cứng ngắc đứng tại chỗ như cũ. Rõ ràng hấn bảo hấn là thẳng mà. Sao lại hén trai đi kia. Gian tình ><.

~~~~~ Vậy là Thiên Vân đi tới điện bất gian. Hùng hồn là thế ấy vậy mà. càng gần đến nơi, chân cô tựa như càng có hòn đá nặng trĩu.

Đúng vậy, chính là muốn tận mắt nhìn thấy, cô vẫn không thể tin, người đàn ông của mình, người cô rất yêu, lại phản bội mình.

Cho dù là, cho dù là hấn phản bội mình... cô cũng cần mạng hấn lời về. Hấn là của cô chứ bộ

Thiên Vân trầm ngâm đến đây, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó dưới đáy lòng lần lượt đếm đến ba, lại đột nhiên cắn răng một cái, hung hăng mở toang cánh cửa

Khoảng khắc ấy không biết dùng bao nhiêu sức Mở cánh cửa, chỉ biết mở xong cảm thấy đau đớn, Nhưng nào đau như tim bây giờ. Phải chăng nếu tuần trước cô không ngây thơ tin lời tên xu Diêm Vương này. Còn để hấn thịt cả tuần trời ề ằm muốn chết ><

Bỗng nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh quen thuộc, giọng của Diêm Vương

"Ai vậy?"

Nhìn thấy Diêm Vương quần áo chỉnh tề, đứng trước mặt mình, lông mày của hấn nhíu lại, đáy mắt mang theo sự kinh ngạc, như là cực kỳ buồn bực sao cô có thể đến chỗ này.

Thiên Vân vẫn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm Diêm Vương một lúc, sau đó tầm mắt nhìn qua vai của hấn, nhìn vào trong, phát hiện trên bàn chiếc áo khoác phụ nữ tùy tiện ném lên bàn.

Bỗng từ trong truyền đến tiếng giày cao gót, và giọng nói của phụ nữ vang lên.

"Tiểu Diêm Diêm, ai mà lại cả gan vào điện Diêm Vương Vậy?"

Theo sau giọng nói kia, Thiên Vân nhìn thấy thấp thoáng một cô gái mặc váy dài màu đỏ, Tóc bó Bồng bênh đang ngồi chễm trệ ở trong.

~~ Còn~~~

Diêm Vương ngoại tình hử:v:v mọi người chờ chương sau nha. ><

Chương 26: Thiên Vân ghen (p2)

" Tiểu Diêm Diêm, ai mà lại cả gan vào điện Diêm Vương Vậy?"

Theo sau giọng nói kia, Thiên Vân nhìn thấy thấp thoáng một cô gái mặc váy dài màu đỏ, Tóc bó Bồng bênh đang ngồi chễm trệ ở trong

Diêm Vương đang ngăn người thì chợt nhận ra, Vừa nãy không phải đã ngủ rồi sao, sao có thể ở đây, không đúng, đêm hôm khuya khoắt, hán và một người khác phải cùng ở trong phòng

Ngay lập tức, đáy mắt hán hiện lên chút hoảng hốt, khăn trương mở miệng

" Thiên Vân.... Em "

Anh còn chưa nói xong thì thấy thân thể Thiên Vân run rẩy, sau một giây liền mạnh mẽ vươn tay, tóm lấy tay hán, như sợ hán nói gì khiến cô khổ sở, liền nhanh hơn mở miệng trước:

"Diêm... Diêm Vương, sao anh lại chạy ra đây? Một mình... Một mình em không ngủ được. Về.. Về với em đi. Đúng rồi về đi. Không ngủ đủ sẽ xấu, xấu em lại bắt anh làm mặt nạ đây."

" Thiên Vân, Nghe anh nói đã." Hiện tại lại lập tức muốn giải thích.

" Tiểu Diêm, Lại đây Có gì thì nói."

Âm thanh này của cô gái kia vừa vang lên, ôm lấy cổ hán, như một con mèo nhỏ, làm nũng, nhỏ giọng tội nghiệp nói:

" Mau về em buồn ngủ." Dường như sợ hãi điều gì, ru rú trong lòng hán có chút run rẩy, cô ôm lấy cổ hán, không ngừng dùng thêm lực, đến sau cùng hô hấp của anh cũng có chút không thoải mái, mà lại không dám lên tiếng, Như muốn ổn định tâm trạng cô:

"Nhưng mà.... Nghe anh nói. Được rồi về. Nhưng rồi em phải nghe anh nói."

"Được, Anh về nhà trước đi."

" Nhưng mà...." Diêm Vương còn chưa kịp nói đã bị người phụ nữ kia bước đến, vỗ vai nói:

" Tiểu Diêm Cứ về đi"

~~~~~

Diêm Vương ca ca bị cả hai đuổi về thì vừa lo, Vừa ủy khuất nha. Thế là đành đứng trước cửa nghe lén.

"Bà kia.... Bà chả nhẽ không biết, Diêm Vương phu nhân là tôi, còn cô chỉ à tiểu tam thôi, nên cô muốn nói với tôi cái gì, tôi cũng không muốn nghe."

"Tôi mặc kệ cô và Diêm Vương có gì, nhưng hiện tại tôi muốn nói cho cô biết, cô và anh ấy nhất định phải kết thúc. Nhất định sau này chỉ có tôi mới cùng anh ấy sẽ sinh ra một đứa trẻ xinh đẹp, người cùng với anh ấy nuôi nấng đứa trẻ lớn lên là tôi, không phải cô, cho nên, tôi hi vọng, về sau cô đừng làm phiền anh ấy, tương lai anh ấy không là của cô, tôi cũng không cho phép tương lai, anh ấy sẽ là của cô."

Thiên Vân nói một hơi thì mặt đỏ bừng bừng. Vậy mà cô gái kia lại khẽ cười. Thản nhiên nói

" Thế cô có cái gì hơn tôi. Mà cô nghĩ tôi không cướp được."

" Tôi... Tôi giờ.. tuy giờ tôi không hơn gì. Cơ thể cô đẹp thật đấy. Nhưng tôi Sẽ đẹp hơn. cô xinh thật đấy, Nhưng bà già rồi nhá. Còn nữa. Tôi tin Tôi thích Diêm Vương Hơn cô vạn lần. Nên cô và Diêm Vương Kết thúc đi." Nói xong hốc mắt lại không nhìn được hồng lên.

Âm thanh của cô cũng không lớn, từng chữ rõ ràng có lực, xuyên qua không gian tĩnh lặng, một chữ cũng không sót rơi vào trong tai anh, khiến trái tim của anh như muốn nhảy ra ngoài.Cười toe toét chạy vào.

" Eo oi Không ngờ vợ thích anh như thế đấy. Cảm động quá đi à. Nhưng mà anh cũng không giúp được gì đâu. Em mừng mẹ chồng là tiểu tam, làm mẹ anh giận lắm rồi kia, Bố anh còn sợ bà ấy nữa là. Thượng lộ bình an>"

Nghe xong Thiên Vân vẫn không hiểu cái gì. Cho đến khi Diêm Vương bỏ người lấy mạng chạy về phòng. Mới chợt nhận ra. Thầm chửi cái mòng hại cái thân. Thêm rửa tên nhát cáy kia nữa.

" Mẹ... Mẹ con.. Con xin lỗi"

"Ồ còn bảo mẹ với Tiểu Diễm cắt đứt quan hệ à."

"Con xin lỗi mà. Con tưởng..."

"Gọi mẹ là tiểu tam à... Bảo mẹ xinh nhưng già à. Chưa ai từng chê mẹ già đâu."

"Không mẹ trẻ lắm ạ con xin lỗi."

"Xin lỗi là xong à Không dễ thế đâu"

Bạn đang đọc truyện *Diễm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cầu hôn (1)

"Gọi mẹ là tiểu tam à... Bảo mẹ xinh nhưng già à. Chưa ai từng chê mẹ già đâu."

"Không mẹ trẻ lắm ạ con xin lỗi."

"Xin lỗi là xong à Không dễ thế đâu"

"Thế... Thế mẹ định làm gì ạ?" Thiên Vân run run. Cô là thực sự sợ cái bộ mặt băng sơn ngàn năm kia lắm rồi. Cũng tại tên Diễm Vương xấu xí >< Hại chết cô mà.

"Con nghĩ xem mẹ có thể làm gì con nào...." Bà ngừng một lát rồi bước đến gần Thiên Vân, thấy người cô run rẩy thì nhếch mép cười.

"Chắc con chưa biết nhỉ? Chưa từng có ai chê mẹ già. Vì những người đẩy vôn bị lỗi xuống 18 tầng địa ngục. Hành hạ tới.... Tới mức mà hồn phách tan biến từ lâu rồi. Còn con không chỉ chê mẹ già. Còn nói mẹ là tiểu tam.... Thì phải nặng hơn chứ nhỉ" Vừa nói vừa vén bên tóc của Thiên Vân khẽ thôi một cái. Thế là tỷ vẫn ngã lăn ra đất mà ngất. (Chắc chị thật chả có tiền đồ mà.)

"Ồ Sao đã ngất rồi trên tí thôi mà. Tiểu Diễm sao con lại chọn đứa nhát thế này chứ đùa chả vui gì cả." Vừa dứt lời thì đã thấy Diễm Vương chạy và bế Thiên Vân lên. Hoi lườm mẹ. Bữa môi.

"Mẹ trúng thối bắt nạt vợ con. Dọa làm người ta ngất rồi con trai mẹ biết cầu hôn ai. Mẹ có biết lỡ 1 giây là con không được ăn thịt chậm 1 s không?" Nói xong liền hôn dỗi mà chạy về điện. Để lại bà mẹ ngờ ngạc vì lần đầu bị.... Thằng con vô cảm xúc của mình dỗi.... Và bà là còn muốn thấy dài dài a~

~~~~~

Vậy là Diễm Vương mắt công ngồi đợi Thiên Vân dậy ở mép giường hồi lâu, Và cuối cùng cũng thấy hàng mi cô rung rung, vì vậy liền vươn tay, chọc gò má trắng nõn của cô:

"Em dậy đi mau lên. Anh bảo mẹ không bắt nạt em rồi mà. Nào dậy đi còn có việc quan trọng nha. Nào có anh ở đây mẹ không làm gì nữa mà dậy đi." Diễm Vương cứ lay lay người Thiên Vân.

Nhưng Thiên Vân vẫn không chịu dậy thảm nghĩ: * Tên trướng thối nhà anh, tại anh mà mẹ anh mới bắt nạt tôi, tôi mới không thèm tin anh nhá.*

Vậy là Thiên Vân cứ vậy theo bản năng nắm chặt mền, càng nhắm chặt mắt. Vì biểu hiện giống như thật, Thiên Vancòn cố ý để cho mình phát ra tiếng ngáy.

Đương nhiên Diễm Vương nhà ta đọc được mấy cái chị đang nghĩ rồi. Dù hấn tức đến mặt đen xì rồi chứ, nhưng vẫn ung dung đứng ở mép giường, rất có kiên nhẫn nhìn chằm chằm cô một lát...

Rốt cuộc hấn không kềm chế được cười ra tiếng, sau đó anh liền ngăn ra, Có lẽ từ khi gặp cô, hấn mới hay cười đến vậy? Chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, Diễm Vương liền kéo chăn, kéo Thiên Vân ra ngoài.

Lạ thay sao hôm nay ngoài điện lại nhiều người đến thế. Mọi người đều đứng chung vui.... Có... có cả mẹ cô ngoài đó. Không phải mẹ đã mất sao? Cũng đúng đây là âm phủ thì đương nhiên người mất ắt hấn ở đâu rồi.

Mắt khẽ cay cay, nhìn người mẹ dịu dàng thừa nào. Mà nước mắt dâng trào. Chạy nhanh tới ôm

"Mẹ... Đã bao lâu rồi con mới gặp."

Dường như Bà cũng xúc động không nguôi mà mãi mới định thần được, Đứng dậy tiến lên ôm lấy cô, nước mắt từng giọt chảy xuống.

"Con gái ngoan, mẹ cũng nhớ con lắm." Hai mẹ con ôm nhau khóc một hồi thì ngừng.

Hắn đằng sau khẽ cười nhẹ, tay phải đặt trước ngực, hơi cúi người xuống.

"Xin thứ lỗi, cháu đưa Thiên Vân tới hơi muộn. Và hôm nay cháu muốn bác làm chứng cho tình yêu của cháu dành cho "

Dứt câu Diêm Vương quỳ xuống trước mặt Thiên Vân, lấy ra hộp nhỏ nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu.

"Tiểu Phu nhân xinh đẹp, em có đồng ý lấy anh không?" Khiến Thiên Vân không khỏi ngơ một lúc. Sau đó nhin không được cười thành tiếng. Đáy mắt ánh lên ý cười không che giấu.

"Nếu em không đồng ý? " Nghe thấy thế thì liền thấy Hắn xụ mặt, môi mông mím lại, đáng thương hề hề ngẩng đầu nhìn cô.

"Sài chán anh rồi nên muốn bỏ?"

"Phì..." Thấy Diêm Vương vút hết mặt mũi trước mặt toàn thể âm phủ cầu hôn cô, Thiên Vân thật sự cảm động muốn rơi nước mắt.

Đây là người cô yêu. Là người sẽ cùng mình trải qua phần đời còn lại.

Quan trọng là, hắn yêu cô.

~~~~~

Chắc chắc ai muốn thịt không nào. Ta đang nghĩ sắp tới sẽ bày thịt đi bán a~

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cầu hôn (2)

"Tiểu Phu nhân xinh đẹp, em có đồng ý lấy anh không?" Khiến Thiên Vân không khỏi ngơ một lúc. Sau đó nhin không được cười thành tiếng. Đáy mắt ánh lên ý cười không che giấu.

"Nếu em không đồng ý? " Nghe thấy thế thì liền thấy Hắn xụ mặt, môi mông mím lại.

"Sài chán anh rồi nên muốn bỏ?" Ai oán liếc mắt nhìn người đối diện, trong lòng không biết đã suy nghĩ sẽ đem người ta lôi đi lần tới, lần lui biết bao nhiêu lần rồi.

"Phì..." Thấy Diêm Vương vút hết mặt mũi trước mặt toàn thể âm phủ cầu hôn cô, Thiên Vân thật sự cảm động muốn rơi nước mắt.

"Nhưng anh lại không phải mẫu người của em nha." Đang định đùa rồi mới nhận. Mà đã thấy tên nào đấy mặt đen như đất nòi đi vào nhà. Thiên Vân cuối cùng đành bất đắc dĩ, mím môi nén cười chạy thềm, nhìn khuôn mặt của hắn. Ân, thật giống tiểu hài tử giận dỗi.

"Tiểu Diêm Diêm ơi. Sao mặt anh đen thế. Diêm Diêm ơi." Ô ô, nhìn mặt diêm vương đại nhân của chúng ta đi kia. Đen xì tới mức không đen được hơn nữa rồi.

"Phu Quân à~~ Sao anh dỗi thế. Chả nhẽ dỗi ý không muốn cầu hôn nữa hả. Người ta còn định nhận nhẫn nha." Thiên Vân kiên nhẫn dụ dỗ thêm lần nữa, hoàn hảo người kia liếc mắt nhìn qua. Cô cười cười:

"Sao không đeo nhẫn cho em hả hay em cho người khác đeo." Đòi lại là ánh mắt ai oán của người kia.

Rồi một lúc thì người kia ngược đôi mắt long lanh tràn ngập ủy khuất, cắn nhẹ môi dưới rất đáng thương nha, người ta không biết còn tưởng hắn vừa bị vợ cưỡng bạo!

Khiến bàn dân âm phủ suýt chút nữa học máu bất tỉnh tập thể.-.

Đó rõ ràng không phải Diêm Vương của bọn họ nha.

"Em dám cho ai đeo anh đánh chết tên đó."

Nghe âm thanh nũng nịu nhưng lại..... của hắn. Thiên Vân thầm nghĩ *Tại sao bình thường hắn không dùng giọng điệu này nói chuyện với mình? A! Rất

đáng yêu nha*

"Biết rồi... Biết rồi thế giờ đeo nhẫn cho em không?"

"Có nha. " Vừa nói vừa đắc ý dạt dào cọt cọt lui trên ngực cô. Diêm Vương thích thú cắn cắn cổ cô, thanh âm ừm khuất lại vang lên.

"Em không được cho ai động vào. chỉ được của mình anh thôi. Không được trêu hoa ghẹo nguyệt, không được bắt nạt anh."

Bắt nạt? là ai đang bắt nạt ai hả? Câu nói ấy không khỏi khiến cô giật giật miệng. nhưng vẫn phải nói.

"Được. Được "Nghe được thì Diêm Vương sướng chết đi được nhưng vẫn được nước làm tới, dùng sức ôm eo cô, mặt dụi tới dụi lui trên ngực Thiên Vân, thoải mái hừ hừ ra tiếng.

"Anh muốn ăn" Ăn? Hửn là làm cho hửn mấy món đi nha.

- Được được."

Và ngoài cửa Hắc, Bạch vô thường thần chúc cho Thiên Vân sớm ngày ra ngoài.-.

Chương sau H nha:v

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Phòng tắm

"Anh muốn ăn" Ăn? Hửn là làm cho hửn mấy món đi nha.

"Được được."

Nghe Thiên Vân nói thế thì Diêm Vương hí hửng chạy ra, đóng cửa, khóa cửa... Rồi đi vào.

"Anh khóa cửa làm gì?

"Anh khóa để người ta đỡ sang ăn trực.-., không làm phiền nha. ~~"

Nghe cũng hợp tình hợp lý. Thế là Thiên Vân mặc kệ đi vào phòng tắm. "À tắm xong em làm

Hửn híp mắt mỉm cười, nhìn cô bước vào phòng tắm khóa cửa, lại nhìn chùm chìa khóa trong tay, cười nham hiểm.

~~~~~

Và người ở trong sao mà biết được cứ vậy thoải mái ngả người trong bồn tắm, nhắm mắt an tĩnh, 1 lúc sau đã nghe thấy tiếng thờ đều đều phát ra.

Thì *cách* một tiếng cửa phòng tắm mở ra. Ai đó dón dến đi vào. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên trong bồn tắm, kéo thân thể nhỏ nhắn về phía mình, Cười nham hiểm vén lên mái tóc ẩm ướt trên vai, Cúi xuống hướng nơi xương quai hàm mà cắn mút.

"Nào tránh ra. Miu ngoan để chị ngủ" Trong mơ hồ cảm thấy cơ thể đang bị quấy rầy, đoán chắc là con cún miu liền làm bằm mắng. Nhưng lại làm Diêm Vương nhà ta đang ăn đậu hũ lại thành ăn một bình giấm. Vì vậy càng cắn mạnh hơn. (anh giống chó rồi đấy:v)

Vì đau đớn, Thiên Vân nhăn mày mở mắt. Vừa nhìn đến cơ thể đang nằm trên người hửn, cô hét toáng lên, Tát bốp vào mặt hửn.

"Biến thái nhà anh. Anh làm gì vậy. "Vừa nói cô vừa lấy tay che ngực.

"Anh đói, muốn ăn~ Mà em lâu quá nên thôi anh muốn ăn luôn nha.~"

"Thế anh vào đây làm gì? Gọi thì em ra làm đồ ăn cho. Buông ra em mặc quần áo."Cô đẩy dựa làm nước văng tung tóe, Cứ vậy nước theo tóc, quần áo đỏ xuồng người hửn, rất nhanh cả người hửn ướt đẫm, ánh mắt dán chặt vào người Thiên Vân.

Hửn thờ dốc không thèm để ý đến lời cô, cúi đầu cắn lên đôi gò bồng trước mắt

- Ừm~ Không được~" Cánh tay hửn gắt gao ôm chặt thắt lưng cô, giống như muốn đem thân thể cô khảm vào thân thể mình.

Thiên Vân đem thân thể vùi vào ngực hắn, cách lớp quần áo ướt sũng, bộ ngực mềm mại găt gao dán sát ngực hắn, cánh tay vòng qua cổ hắn, ngẩng mặt nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn.

"Bà xã..... Em thật đẹp..." Diêm Vương rời khỏi môi cô, si ngốc ngẩn nhìn.

"Nhưng người.....Trên người anh thật ướt..." chiếc áo mỏng bị ẩm ướt dán sát trên người, hiện ra thân thể đàn ông trẻ tuổi rắn chắc.

"Ngoan, giúp anh cởi quần áo." Diêm Vương cúi xuống thì thầm dụ dỗ Thiên Vân, không quên, để cô cảm nhận được dục vọng cương cứng của bản thân.

Hắn ở trên người cô, nâng đôi gò của cô lên:

"Bảo bối, Hai quả đào của em thật đẹp, giống như được khắc từ bạch ngọc."

"Ừm đừng nói.... Nói thế ưm Xấu hổ... Mà ~ Ừm~".Thiên Vân nhìn hắn dùng bàn tay to vuốt ve hai bầu vú của mình, hắn hé miệng ngậm lấy nụ hoa dùng sức hút, một dòng điện chạy khắp toàn thân cô, khiến cô bủn rủn chân tay, đỉnh nhũ hoa cũng bắt đầu cương cứng.

Diêm Vương càng ngày càng hưng phấn, dùng đầu lưỡi treu đùa đỉnh hồng hắn đang găng gượng đứng lên, há mồm mút vào, nụ hoa thiếu nữ được hắn hút càng ngày càng sưng đỏ.

"Diêm Vương. Có chút đau..." Thiên Vân ra sức đẩy cái đầu đang chôn ở ngực cô. Hắn vậy mà cũng dùng ngược mặt lên nhìn cô cười vô tội. Rồi lại nhìn đôi vú bị bản thân vồ về chơi đùa càng thêm cao ngất, hai cái hồng anh ướt sũng đứng thẳng ở giữa một đôi tuyết phong, hình ảnh thật sự kiều diễm ướt át.

Thiên Vân thấy Diêm Vương cứ nhìn chăm chăm như đứa trẻ như vật thì không khỏi đỏ mặt:

"Anh.. Chỗ đó còn có chút đau..." Nghe vậy thì Diêm Vương hơi nhếch mép nói:

"Chúng ta làm việc khác." Vừa nói xong thì quăng ngay chiếc quần ra khiến nam căn trong quần đã đứng thẳng, đối diện khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Vân, Khiến cô khét toáng lên che mặt xấu hổ không dám nhìn tên biến thái cuồng khoe hàng này.

Nhưng chửi thầm còn chưa xong thì đã cảm giác chân mình bị tách ra.

"Không nên nhìn... Tên biến thái này" Mặt Thiên Vân giờ đỏ hơn gấc rồi Mặc dù từng tiếp xúc thân mật nhưng mặt cô mông lăm chữ bộ, không muốn để anh xem liền lấy tay đem ánh mắt che lại.

Hồ hấp Diêm Vương dồn dập, dùng ngón tay găt gao đẩy hai cánh hoa ra.

Thiên Vân sợ hãi kêu lên:

"Anh Dừng không cần..."

"Ngoan, để anh nhìn xem." Diêm Vương hơi thờ hồn hên, Rồi ôm lấy cô, để chân cô vòng qua thắt lưng anh, đem dục căn để ở miệng tiểu huyết, bàn tay to nhẹ nhàng ấn cặp mông nhỏ một chút liên thăng tiến.

"A~... Ân... Anh .... Ừm~..." Thiên Vân khẽ động thân mình, hạ thể nhỏ hẹp bị nam căn thô to chống đỡ, xâm nhập... Cô chậm rãi thích ứng nam nhân xâm nhập, từ từ nuốt trọn cón thịt của nam nhân thật.

"A... Thật chặt...Sao có thể chặt như vậy..." Hắn cảm giác được kích thích mãnh liệt, cảm thấy không thể suy nghĩ gì được.

"Bảo bối....Phía dưới của em thật chặt... Làm người đàn ông của em rất hạnh phúc..." Giờ Diêm Vương mới thảnh thơi rửa không ngờ bên ngoài nhìn như thân hình học sinh, vậy mà lúc làm thì thân thể cô chính là một tiểu yêu tinh.

Vừa làm tên nào đó còn xấu xa bế cô ra trước gương nhìn chăm chăm chỗ hai người giao hợp: "Bảo bối, anh cắm vào chỗ sâu nhất của em, cắm vào trong tử cung, về sau em sẽ sinh cho anh con trai, con gái..." Vừa nói hắn vừa đem cô đè ở trên vách tường, đem dục vọng bản thân chậm rãi rút ra.

"Ừ ừ..."Thiên Vân khẽ kêu lên.

Khoái cảm từ nơi hai người kết hợp truyền đến cả hai đều phát ra tiếng rên rì. Cảm giác làm tình thật thích, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được tư vị dục tiên dục tử, dương vật lần đầu tiên cứng rắn như thiết, cón thịt thật dài vùi trong tiểu huyết phần nộn mềm mại, trong tiểu huyết dùng lực thẳng tiến ra vào, hắn cảm thấy có hơi tàn nhẫn, nhưng mà lúc dương vật tiến sâu vào trong tiểu huyết lại khiến hắn vô cùng thỏa mãn.

Hắn rốt cục cảm giữ không được, bắt đầu đẩy nhanh tốc độ, đâm sâu đến tận cùng.

"A... Diêm Vương... Đau... Anh trước tiên chậm một chút..." Thiên Vân hơi chu miệng kháng nghị.

"Được... Chậm một chút." Nói chậm kỳ thực cũng không chậm lại bao nhiêu, Mà dường như lại càng tăng tốc độ nước rút ra vào tiểu huyết nhoe bé. Hắn nâng thắt lưng cấp tốc xâm nhập tiểu huyết, đem một chân cô buông ra, một chân áp ở trên tường, một bên ăn cô, bàn tay to vồ về chơi đùa hai quả

đào đang không ngừng nhảy lên.

Âm thanh nam nữ ái ân phiêu đảng khắp phòng tắm.

"Nha nha... Ừ ừ..." Thiên Vân tay đặt trên bờ vai hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra hàng loạt biểu cảm rối rắm, vừa thống khổ lại vừa hưởng thụ.

Diêm Vương nghiêng đầu hôn lên cái miệng nhỏ của cô, cùng đầu lưỡi cô quấn quýt dây dưa. Cảm giác thân thể của cô đã vì anh mà hoàn toàn mở ra, động tác của hắn cũng càng ngày càng thông thuận, khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, cái miệng nhỏ nhắn cũng càng ngày càng mềm mại.. trên chóc cái miệng nhỏ của cô, thả chậm tiết tấu... Để cô cảm thụ được sự xâm nhập của hắn

"Ân... Ân..." thân mình Thiên Vân run rẩy, hưởng thụ kích thích cùng ôn nhu.

Sau đó diêm Vương lại bắt đầu tăng tốc, đưa tay bắt lấy vòng eo mảnh khảnh, động mông bắt đầu tiến lên.

"A nha... Diêm Vương Ừm... Anh..." Thiên Vân rên rỉ kêu. Còn hắn liều mạng đâm vào, ở trong cơ thể cô phóng ra tinh dịch của bản thân.

~~~~ U' ~~~~~.-. mai ta ra tiếp nha ><

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Sáng ban mai .-

"A ân..." Khi Thiên Vân choàng tỉnh lại thì dường như mặt trời đã lên cao tới đỉnh đầu, cô nhìn thấy hai chân mình đang đặt ở bờ vai người đàn ông, mà hắn thì đang ra sức ở trong thân thể cô ra vào.

"Tên Biến thái... Diêm... ừm~ Vương... Ừ ừ..."

"Tỉnh?" Diêm Vương đưa tay chống ở hai bên sườn cô, cúi người nhìn cô cười xám lạnh. Rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

"Cái tên này a~ Chà.. Chà nhẽ anh... anh làm cả một đêm"

"Ai bảo em bắt anh nhịn ăn lâu đến vậy, nên người ta ăn bù nha." Đang nói, nhưng dường như bên dưới vẫn không ngừng đẩy nhanh tốc độ, không ngừng phát ra tiếng thờ dốc ồ ồ, rốt cục hắn ở trong cơ thể cô bắn ra.

Nằm xuống giường, cự vật còn cắm ở trong cơ thể cô, Hắn gất gao ôm cô, hai người hai thân thể gất gao quấn quít. Thiên Vân nhìn cơ thể trắng nõn phủ đầy dấu hôn xinh xắn, thì hồng hồng tức giận trong lòng hắn véo vào ngực Diêm Vương. Lâm bầm nói:

"Biến thái, xấu xa, biến thái, đại biến thái."

Diêm Vương bắt lấy tay cô nhẹ nhàng vuốt:

"Chắc Biến thái hả anh còn có thể... Biến thái hơn, Phu nhân muốn anh chứng minh không?"

Thiên Vân nghe xong thì che miệng của anh:

"Anh.. Anh cái đồ khốn nạn nhà anh."

"Anh khốn nạn hồi nào? Người ta là phục vụ phu nhân mình thôi chứ bộ."

"Hừ!... Cút ngay cho tôi." Sột~ Nói xong cô kéo tấm chăn mỏng trên giường quấn quanh người, cô cố gắng đứng thẳng người bước vô phòng tắm mặc kệ ánh mắt nóng sau lưng.

Nhưng vào phòng tắm thì không khỏi trợn mắt nhìn quần áo tứ tung trong phòng tắm, lại nhìn đến bồn tắm liền không tự chủ đỏ bừng mặt.

"Ai giết tôi đi"~

Cô nhăn nhó đi đến cạnh bồn rửa mặt, nhìn bản thân trong gương liền ảo não.

Từ cổ trải dài xuống ngực phủ đầy dấu tích kích thích tối qua, trên xương quai xanh còn lưu lại những dấu răng sâu nông rõ rệt, cô cụp mắt ai oán.

"Phu nhân a~ Em hài lòng không? O sao mặt u ám thế chả nhẽ phu quân đây phần đầu chưa đủ? Hay.. Minh thêm hiệp nữa nha nha."

Cô quay đầu đã thấy hân trần như nhộng ôm cô cười mờ ám.

"Cút ngay" Cô trợn mắt. Không thèm nhìn hân, cô quay đầu buộc chân vào người, bắt đầu rửa mặt.

Hân bị lơ lửng ai oán nhăn mũi, đột nhiên cười nham hiểm, đi đến phía sau ôm cô vào lòng bắt đầu giờ trò.

Cực vật cách lớp chăn mỏng không ngừng ma sát cặp mông non mềm, cô vặn vẹo eo nhỏ giọng.

"Biến thái... Ừm Cút ngay..đừng...ừm..." Hân mờ ám cắn cắn vành tai cô, khiến cô run rẩy, hân cười khế.

"Nhưng người ta... Thật...thật muốn em..."

Bàn tay không an phận vén lên tấm chăn mỏng lộ ra cặp chân dài kiêu ngạo cùng cặp mông đầy đặn tròn tròn, 1 tay kéo kéo eo thon của cô dán vào cơ thể khiến cực vật ma sát khít với khe rãnh giữa cặp mông căng tròn.

"Ừm..đừng..."

Cô thở dốc ôm lấy cánh tay đang đặt ở phần eo, móng tay bầu chặt vào tay hân.

Diêm Vương vốn căn bản không thèm nghe lời cô nói, bàn tay nâng eo nhỏ của cô lên cao, cực vật nhấm thẳm tới hoa huyết, thúc mạnh.

"A...umm...ha..."

Cảm nhận cực vật phía trong hoa huyết không ngừng ma sát 2 vách thịt non mềm, cô mức nờ.

"Cút ra ngay, em..em rất mệt...ừm..."

Gục đầu vào hõm vai cô thở dốc, Diêm Vương không ngừng luân động, bên tai cô phả hơi nóng.

"Ngoan, một chút thôi~

Hân nhắm mắt cảm nhận cái miệng nhỏ của cô không ngừng mút lấy cực vật, mỗi lần ra vào đều chạm đến nơi sâu nhất khiến Thiên Vân không ngừng thở dốc.

Hân luân động bên trong cô 1 thôi 1 hồi liền phóng vào bên trong cô dòng nước ấm áp. Hân ôm cơ thể xụi lơ vào lòng, dùng khăn lau sơ qua dấu tích hoan ái của cả hai, ôm cô đi đến giường cùng nằm xuống, cười vô cùng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phu Nhân Là Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.